

Michael Sheapard

Pitva

Doktor Winters vyšel z malého greyhoundského nádraží na tmavou noční ulici, kde byla cítit vůně blízké řeky a borových lesů, přestože se ulice nacházela v samém srdci města. Tohle město se ovšem skládalo jen z pěti hlavních ulic, dlouhých přes dva kilometry a táhnoucích se rovnoběžně podél okraje strmé horské rozsedliny. V ní, dole pod městem, tekla řeka. Její vzdálený hukot se rozléhal mezi řadami neosvětlených výkladů. V celé ulici bylo vidět světlo jen za oknem nádražní budovy. Kromě nádraží tu svítily do tmy ještě hodiny nad průčelím jednoho z domů a neonová reklama na hospodě o dva bloky dál. Jinak nic. Doktor Winters ušel pár kroků, potom zůstal stát, postavil si kufr na zem, ruce schoval do kapes a zvedl oči ke hvězdám. Na jasné noční obloze jich bylo snad ještě víc než dlažebních kostek dole ve tmě kolem něj.

"Vesnice - vlastně hornické městečko," řekl. "Hvězdy. Měsíc nevidím. No. Hlavně, že jsme tady, v Bailey."

Mluvil na zhoubný nádor ve svém žaludku. Tenhle morbidní zvyk si pěstoval od chvíle, kdy mu řekli, že má rakovinu. Chtěl se chovat co nejzdvořileji i k nezvanému hostovi. Ke smrti. Kdyby se choval zlostně, mrzutě, bylo by její vítězství absolutní. I když, pomyslel si, její vítězství bude nejspíš absolutní tak jako tak, bez ohledu na to, jestli ji přivítám se strachem, a nebo s černým humorem.

Zvedl kufr ze země a šel dál. Světlo hvězd dopadalo na ztemnělé výlohy a proměňovalo je v zrcadla. V nich se odrážela postava osamělého muže, který procházel noční ulicí. Vychrtlý, bělovlasý (v padesáti sedmi letech). Muž, kterého sem přivedla smrt, muž, který si smrt nosil v sobě a který dokonce měl v kufru šatník pro mrtvé. Jeho kufr - až na několik nástrojů, lékárníčku a další drobnosti - byl plný velkých plastových pytlů. Šerif mu do telefonu říkal, že při ukládání mrtvých těl museli improvizovat. Proto si doktor Winters do kufru vzal ty pytle. Když tam ukládal poslední, přiložil si ho k hrudníku, zastavil se před zrcadlem jako žena, která si zkouší šaty, a řekl svému karcinomu:

"No ano, bude v něm dost místa pro nás pro oba."

Kufr byl těžký, Winters každou chvíli musel odpočívat. Stál a díval se na oblohu. Neměl nejmenší chuť se uprostřed noci hrbit s očima upřenýma do změní bezduchých, páchnoucích kusů masa, když nahoře na nebi takhle krásně svítily hvězdy. Trvalo to pět dnů, než se k těm mrtvým prokopali. Sice už minula podzimní rovnodennost, ale pořád bylo teplo. A pod zemí, v takové hloubce, tam bylo ještě tepleji. Bezpochyby.

Vešel postranním vchodem do soudní budovy. Podpatky zaklapaly na linu v dlouhé chodbě. Končila u dveří s nápisem NATE CRAVEN, OBLASTNÍ ŠERIF. Dveře se otevřely dřív, než k nim Winters stačil donést kufr. Po chodbě mu šel rázným krokem

naproti jeho dávný přítel.

"Zatraceně, Carle, ty jseš tak hubenej, že by tě mohli používat místo biče. Dej sem ten kufr. Už jsi štíhlejší až dost, ne? Už se na to cvičení a diety koukej vykašlat."

Když Craven uchopil držadlo kufru, zdálo se, že kufr okamžitě ztratil veškerou hmotnost. Široká ramena zůstala v jedné rovině, jako kdyby šerif nenesl vůbec nic. Byl to statný muž s býčí šíjí a břichem, které vzhledem k jeho věku a rozměrům zase nebylo tak velké. Měl hranatý obličej, mohutné čelisti, velký nos a husté obočí. Mezi tím vším se skoro ztrácely zelené oči. Člověk se do nich musel podívat, aby si všiml Cravenova bystrého, pronikavého pohledu. Šerif naplnil dva šálky do poloviny kávou z kávovaru a zbytek dolil burbonem z láhve, kterou měl v zásuvce psacího stolu. Než kávu dopili, stihli probrat všechny společné známé. Šerif pak namíchal další dva šálky. Usrkávali kávu a mlčeli. To byla ideální příležitost k tomu, aby začali mluvit o práci.

"Povídá se, že spravedlnost je slepá," řekl Craven. "Teď už to chápu, protože jsem to viděl na vlastní oči, tam dole. Jeden z těch tvých. Říkáš jim pacienti, nebo jak vlastně? Byl to vrah. I když 'vrah', to je v tomhle případě slabé slovo. Kdyby ten výbuch zabil jenom jeho, tak by to bylo spravedlivé, zatraceně spravedlivé. Ale tam přišlo o krk dalších devět lidí, co za nic nemohli. To nebylo fér. A teď jim nedají pokoj ani po smrti. Tvůj šéf, ten řítolezec. Ten bude před Fordhamskou vzájemnou ohýbat hřbet tak dlouho, až mu z toho vyskočí plotýnky. S čím tě sem vlastně poslal?"

"Ty máš na mysli váženého pana Waddletona, koronera fordhamského okresu?" Doktor Winters se odmlčel a usrkl trochu kávy. Jeho pokrčený nos mluvil za všechno. Vystihoval odpor a zvláštní hořce pobavenou nechuť, kterou Winters vůči Waddletonovi cítil poté, co čtyři roky pracoval jako patolog v koronerově úřadu. Šerif se zasmál.

"Waddleton zřídka kdy někoho někam pošle s něčím určitým," pokračoval doktor. "Ale když mě sem posílal, hned několikrát se zmínil o tobě. Dá se říct, že zmínkou o tobě začal, když mi dával instrukce. Mluvil o tom, že náš úřad má nezastupitelnou roli a obrovský díl zodpovědnosti za striktní dodržování a uplatňování litery zákona, a to včetně pracovního práva. Pozůstalí totiž mají nárok na vyplacení pojistky jenom tehdy, pokud k úmrtí dojde v *důsledku* pracovní činnosti, a ne pouze *během* pracovní činnosti. Na oběť vražedného útoku maniaka se tedy podle zákona pojištění nevztahuje, a to ani v případě, že k útoku došlo během pracovní doby. Z toho pan koroner vyvozuje, že nesmíme dopustit fatální křivdu, která by mohla být způsobena pojišťovací společností - nejmenované pojišťovací společností, kdyby došlo k vyplacení pojistek neoprávněným osobám v důsledku laxního a nekompetentního přístupu některých vyšetřovatelů. Potom, jako odstrašující příklad, zase padlo tvé jméno."

Craven se zlostným úsměškem nasupeně vyštěkl: "Tak on chce uplatňovat literu zákona! Pche! Ten se chce protlačit do jejich

zadku, ten žvanil, ten zmetek. Vsadím deset ku jedné, že by z toho Fordhamská vzájemná stejně vyklouzla. I bez něj. I bez jeho zatracený pomoci by rodinám těch mrtvých nedali nakonec ani niklák. Ani jeden mizernej niklák!" Šerif zalapal po dechu, jako kdyby nemohl najít správná slova. Pak se otočil a odplivl si do odpadkového koše. Dopil kávu s burbonem a zavzdychal. "Promiň, Carle, že jsem tak vyletěl. Musíš mě chápat. K těm lidem jsme se prokopávali pět dní. A teď už dva dny hledáme tam dole stopy výbuchu nějaké trhaviny. A při tom všem nám pořád koukají přes rameno vyšetřovatelé z pojišťovny. A když vidí, že tam nikde žádnou bombu, ani její zbytky nemůžeme najít, tak zase melou něco o důkazech z indicií. Chovají se k nám jako k poskokům. Ale to se pletou, zatraceně pletou. A Waddleton taky. Ten si to svoje uplatňování zákona může strčit za klobouk. Jestli při pitvě nic nenajdeš, tak bude prostě konec a ti mrtví půjdou tam, kde je chtějí mít jejich rodiny."

Doktor se usmál. Dopil svůj šálek a mluvil dál, stejně ironicky jako předtím, jako kdyby vůbec neslyšel to, co mu šerif právě řekl.

"Náš ctihodný koroner pak s náležitým důrazem hovořil o problémech, které může vyvolat nesouhlas pozůstalých s obdukcí, a to zejména v případech, kdy uniformovaní příslušníci bezpečnostních složek zlovolně sabotují práci koronera a podporují občany při jejich snaze bránit úřednímu ohledání mrtvoly. Jakoby náhodou měl zrovna u sebe na stole příslušné formuláře. Stoh formulářů. Všechny pečlivě označené a opatřené klauzulí, která se odvolává přesně na ten správný paragraf. Kouzelný paragraf. Ten, kromě dalších nesporných předností, má v sobě navíc něco zvláštního, něco tajemného, co způsobuje, že se koroner začne červenat pokaždé, když ten paragraf čte nahlas. Mně ho předčítal třikrát. Vyplývá z něj, že úřad koronera nemusí žádat pozůstalé o souhlas s obdukcí při splnění dvou podmínek: pokud úřední ohledání mrtvoly proběhne *in locem mortis*, čili tady v Bailey, a pokud koronerův patolog získá konkrétní důkazy, které svědčí o násilné smrti. Pak je možné mrtvá těla bez souhlasu pozůstalých převézt jínam a podrobit je dalšímu zkoumání. Je to hezky napsané. Už mě kolikrát napadlo, že bych rád poznal toho, kdo ten paragraf sepsal."

Šerif se ušklíbl a pokýval hlavou. Vzal si od doktora Winterse jeho prázdný šálek, postavil ho na stůl vedle svého a naplnil je oba ze dvou třetin burbonem. Doktorův šálek dolil kávu a znovu se posadil. Chvilí se mlčky dívali jeden druhému do očí jako dva hráči pokeru. Pak se šerif sklonil ke svému šálku a trochu z něj upil.

"*In locem mortis*. Co to sakra znamená?"

"V místě, kde nastala smrt."

"Aha. Tak co, už tě to kafe postavilo na nohy?"

"Částečně. Díky."

Oba se rozesmáli. Potom pár okamžiků zůstali tiše sedět a pak se rozesmáli ještě jednou. Jejich smích by možná někomu připadal za těchto okolností nanejvýš nepatřičný.

"On mi výslovně neřekl, že tady musím něco najít, abychom ty mrtvé mohli převést k nám," pokračoval doktor po chvíli. "Je ale fakt, že přesně tohle ode mě chce. Nic jiného mu teď ani nezbyvá. Klidně by prodal duši ďáblu, a nebo si vzal druhou hypotéku, aby měl peníze na mobilní rentgen, ale za těch pár dní by ho nesehnal. A přitom s rentgenem by všechno bylo bez problémů. Je to nejrychlejší a nejjednodušší způsob, jak zjistit, jestli ti mrtví mají v tělech úlomky nějaké bomby, a nebo nemají. Škoda. Kdy už si ten váš doktor Parsons dá konečně opravit rentgen? Já se divím, jak může..."

"Parsons? Ten ti převáže obvaz, udělá pár štychů nebo napíše předpis. To je tak všechno. Složitější případy posílá do údolí. Tomu je rentgen ukradenej. Prosím tě, na co ochlasta potřebuje rentgen?"

"To už je na tom tak špatně?"

"Je v tom až po uši. Tohle si Waddleton zjistil jako první. Proto mu nesvěřil soudní pitvu. Protože Parsons by nenašel ani dělovou kouli v mrtvém kryse. Já bych před nikým cizím nepovídal nic, co by mu mohlo ublížit, ale tohle tady ví každej. Zkrátka už jsme si na Parsonse zvykli. A když o tom tak uvažuju, Waddleton by sem stejně poslal tebe, i kdyby Parsons byl abstinent. Určitě. Fordhamská vzájemná si přece zaslouží jenom to nejlepší."

Doktor Winters se díval na hřbety svých rukou. Pokrčil rameny. "Takže - tam dole s tou partou horníků byl vrah. Byla tam taky bomba?"

Šerif si opřel lokty o stůl. Ruce pomalu přitiskl ke spánkům, jako kdyby Wintersova otázka vyvolala turbulence v jeho paměti. Winters, až do té chvíle zaměstnaný především svou vlastní bolestí, kterou žádné léky nedokázaly úplně utišit, si teprve teď všiml kruhů pod očima a třesoucích se prstů. Uvědomil si, že Craven musí být k smrti unavený.

"Řeknu ti, co vím, Carle. Jak už jsem povídal, nemyslím si, že v nich při pitvě najdeš střepiny. Ale kdoví, třeba se pletu. Všechno jsou to jen dohady. A podle mě to tak zůstane. Zás jedna noční můra, kterou nám pánbůh seslal, aby zkoušel muže zákona. Spousta otázek bez šance najít odpověď."

No dobře. Tak tedy - začalo to tím, že zmizel jeden chlápek. Ronald Hanley. Horník. Otec rodiny. Žádná toulavá duše. Prostě se jednou večer nevrátil domů. A hotovo. Nenašla se po něm ani stopa. Okej, to se někdy stává. Jenže za týden zmizela beze stopy Sharon Starkerová, ta, co tady vedle provozovala tu prádelnu. To už jsme znervózněli, chápeš. Dal jsem hned hlášku do místního rádia, že tu možná někde máme nějakýho cvoka. Radil jsem lidem, aby si dali větší pozor. Každou noc jsem posílal ven obě naše auta. A přes den jsme obcházelí město a zjišťovali jsme, kdo má a kdo nemá alibi, kdo koho viděl a tak.

Nebylo to k ničemu. Jestli si myslíš, že jsme někoho zachránili, tak se zatraceně pleteš. Připadal jsem si jako šašek. Za necelých sedm týdnů nám beze stopy zmizelo šest lidí. Kdybych se natáhnul doma na gauči a svým zástupcům dal dovolenou, výsledek by byl stejnej." Šerif dopil šálek s burbonem až do dna.

"Ale nakonec jsme přece jenom měli štěstí. Abys rozuměl, nejde o to, že jsme se někam přihnali a v poslední chvíli zabránili další vraždě. To ne. Ale konečně jsme našli tělo. Sice nepatřilo žádnému z těch šesti pohřešovaných, ale rozhodně to byla stopa. Našli jsme je náhodou, když jsme pročesávali lesy tady v okolí. Vybral jsem k tomu dočasné zástupce mezi místními horníky. A jeden z těch kluků na to kápnul. Bylo vedro, asi tak jako dneska. Vítr nefoukal, v lese bylo ticho, nepohnula se ani větvička. A on zaslechnul bzučení. Šlo to z rozsochy jednoho stromu a znělo to jako roj včel. Ten kluk naštěstí byl mazanej. Napadlo ho, že to nemůžou být včely, chápeš. Kouknul se tam a uviděl to. Mraky much. Masařek. Všechny se rojily kolem balíku ve starý nepromokavý plachtě."

Šerif si prohlížel kotníky na prstech. Ve svém na události bohatém životě už potkal pár lidí dost chytrých na to, aby jim jméno Craven připomnělo něco komického, a dost nerozvážných na to, aby se tím otevřeně bavili. A klouby šerifových prstů - poseté hustou spleť jizev - byly výmluvným dokladem toho, jakým způsobem Craven podobné situace řešil. Šerif po chvíli mlčení zvedl oči a podíval se do tváře svého starého přítele.

"Sundali jsme tu věc dolů na zem a rozbaliли jsme ji. Co ti mám povídat. Billy Lee Davis, jeden z mých zástupců, ostrej hoch, ten už něco prožil, včetně Vietnamu, tak tenhle Billy Lee, ten se pozvracel, když jsme tu plachtu rozvázali. Vevnitř byl člověk. No, člověk. Spíš kusy člověka. Byl to muž a měřil metr devadesát, přesně. To jsme zjistili podle kostí. Ty v tom balíku byly všechny. Vážil tak sto pět, sto deset kilo. To už jsme mohli jenom odhadovat, podle hlavy, ramen a levé paže. Nic víc tam nebylo. Jenom tohle a kosti. Hned jsme poznali, že maso neohlodalo zvíře, ale že ho někdo odřezával nožem, odborně, jako řezník. Zvláštní byla ještě jedna věc. Ani nejlepší řezník neporazí dobytče tak, aby v mase nezbyla jediná kapka krve, to ti řekne každej. Ale tady to tak vypadalo. Krev jsme neviděli. V mase, na plachtě. Nikde. To maso bylo bledý jako vařená ryba."

Hluboko ve Wintersových útrobách se znovu ozvala bolest. Žádné pronikavé bodnutí nebo tlak. Bolest se jenom posunula. Jako kdyby si rakovina hledala v jeho vnitřnostech nové pole působnosti. Doktor zakroutil hlavou, aby Cravenovi nedal příležitost všimnout si bolestivé grimasy na jeho tváři.

"To znamená, že ten balík sloužil jako špižírna," řekl.

Šerif přikývl. "Přesně tak. Bylo to, jako když si někdo zabalí dušený hovězí, aby ho vzal s sebou na piknik. Vyfotil jsem tu tvář a pak jsme plachtu zase zabalili, dali jsme ji zpátky a zahladili jsme stopy. Dva dobrovolníci, chlapi, co často chodili na lov a byli v lese jako doma, tak ti řekli, že tam zůstanou a budou hlídat. My ostatní jsme se stáhli."

Začali jsme pátrat po totožnosti toho mrtvého. Rozeslali jsme jeho popis do všech měst v okruhu dvou set kilometrů. Já jsem ho v Bailey nikdy předtím neviděl. A když jsme obcházelí město s jeho fotkou, taky ho nikdo nepoznal. Už to vypadalo bledě, když vtom se najednou Billy Lee Davis plácnul do čela a povídá:

'Šerife, já tady někde už toho chlapa potkal, někde ve městě, a není to tak dávno.'

Davis byl od chvíle, co zvracel, jako mátoha - a teď zničehonic tohle. Byl si naprosto jistej. Akorát si nedokázal vzpomenout, kdy to bylo a kde. Pořád jsme to s ním probírali, pořád dokola. Kdyby to k něčemu bylo, tak bych ho snad popadnul za nohy a držel ho za ně hlavou dolů a klepal s ním, dokud by to z něj nevypadlo, rozumíš. Večer, hned po setmění, jsme se vrátili k tomu stromu, vystřídat na hlídce ty dva. Schovali jsme si auto do křoví a šli tam. Když už jsme byli blízko, zapnuli jsme příruční krátkovlnnou vysílačku, abysme se jim ohlásili. Ale nikdo neodpovídal. A když jsme došli až tam, nikdo u stromu nebyl. Nic tam nebylo. Ani mí zástupci, ani balík. Prostě nic. Jako kdyby se všechno vypařilo."

Kávu s burbonem tentokrát nalil do šálků doktor Winters. "Moc kafe," zamručel šerif, ale přesto se zhluboka napil. "Jak jsem tak stál u toho stromu, něco ve mně to tam chtělo všechno roztrhat, rozstřílet, rozdupat. A něco ve mně chtělo stáhnout zadek a utíkat pryč. Chápeš. Sotva jsme se vrátili, hned jsem zajel do místního rádia a nechal jsem odvysílat další varování. Říkal jsem tomu chlápku, co tam seděl, ať to vysílá každou hodinu, aby to všichni slyšeli. Radili jsme lidem, ať chodí všude aspoň ve třech, ať nikdo nezůstává doma sám a v noci ať lidi vychází na ulici jenom v nejnutnějších případech, ať chodí ozbrojení a dávají si pozor. Ono to vypadá, že mi přeskočilo, když jsem povídal, ať chodí všichni všude aspoň ve třech, ale já k tomu měl svoje důvody. Kdyby chodili ve dvou, nikdo by neměl jistotu, že ten druhý není vrah. Vybral jsem další dobrovolníky do funkce dočasných zástupců, abych posílil noční hlídky v ulicích. A čekal jsem, co bude."

Naštěstí se hned ráno daly věci konečně do pohybu. Volal mi šerif z Rakehellu. To je sousední oblast, kousek odsud. Řekl, že náš popis mrtvolky sedí na chlápka jménem Abel Dougherty, lesního dělníka zaměstnaného u firmy ConWood. Pověřil jsem Billyho Lee, aby mě zastupoval, a vyrazil jsem do Rakehellu zjistit podrobnosti.

Ten Dougherty měl chromou starší sestru a vždycky, když někam jel na delší dobu, každou chvíli jí volal, jestli něco nepotřebuje. Nikomu o tom neřekl. Nejspíš se za to styděl nebo co. Dozvěděl se to až teď šerif Peck, když mu ta ženská telefonovala a říkala, že její bratr už je čtyři dny pryč, že odjel někam na dovolenou a ještě se jí neozval. Peck si to dal dohromady s tím naším popisem, co jsme rozesílali všude po okolí, a zavolal mi. A když viděl tu fotku, definitivně se potvrdilo, že to je Dougherty. Zrovna jsme to všechno sepisovali a radili se, co s tím dál, když zazvonil telefon. Byl pro mě. Volal Billy Lee. Vzpomněl si.

Viděl Doughertyho v neděli v noci, tři dny předtím, než jsme ho našli. Potkal ho v Trucker's Tavern. To je motorest, pár kilometrů na sever od našeho města. Billy Lee si ho všimnul, protože tam Dougherty udělal rozruch. Dost toho vypil, rozjařil

se a začal se navážet do horníka, co seděl vedle u baru. To byl chlápek jménem Joe Allen. Ten asi před dvěma měsíci nastoupil u nás v dole. Jenže Dougherty pořád tvrdil, že to není žádný Joe Allen, ale jeho starej kámoš Sykes, co s ním ještě nedávno makal pro ConWood, a že to jsou jako pěkně hloupý fóry, když se takhle zapírá a nechce si dát skleničku se starým kamarádem a tak.

Allen se tomu vysmál. A Dougherty do něj strčil. A v tu ránu hned Allen strčil do Doughertyho. Pořád se tomu ještě smál. Povídá: 'Dejte mu na mě jedno pivo, když se tak podobám tomu starýmu kámošovi.' Dougherty byl kus chlapa, byl v náladě, hulákal a trval na svém. Billy Lee si už myslel, že to skončí rvačkou. Ale ten Allen to perfektně zvládnul. Prověřovali jsme si ho, stejně jako další chlapy ve městě, když se objevily ty případy s těma zmizelýma lidma, a zjistili jsme, že hned od samýho začátku mezi ostatní horníky skvěle zapadnul. Toho Doughertyho nechal mluvit a ten nakonec prohlásil, že Allena sveze někam jinam, do nějakýho baru, kde to spolu pořádně oslaví, to jejich setkání a dovolenou a vůbec všechno. Joe Allen vstal, povídal, že ho mrzí, že není ten bezva chlápek Sykes, ale pozvání na skleničku že ještě nikdy neodmítnul. Pak odešel s tím Doughertym ven k autu. Cestou ke dveřím se smál, mrkal na každého, koho potkali, prostě to vypadalo, že z toho má náramnou švandu."

Craven se odmlčel. Z výrazu v jeho očích se dalo snadno vyčíst, o čem teď šerif přemýšlí. Že vidí před sebou dva obrazy: Dougherty s Allenem v rozesmáté hospodě a plachtou ovázaný balík, nad kterým bzučí masařky.

"Myslel jsem, že to konečně mám pod kontrolou," řekl Craven. "Povídal jsem Billymu Lee, ať rychle jede prohledat Allenovi pokoj k mladýmu Skettlesovi do penzionu a pak ať pokračuje rovnou do dolu a hned tam Allena zatkne. Myslel jsem, že bude po starostech, až ho dostaneme za mříže. A když už jsem byl v Rakehellu, chtěl jsem si ještě zařídit pár věcí. Šli jsme s šerifem Peckem do kanceláří ConWoodu a v záznamech personálního oddělení jsme vyhrabali fotku Eddieho Sykese. Hned, jak jsem se na tu fotku podíval, věděl jsem, že to je on. Joe Allen."

Zjistili jsme, že Sykes žil sám a s prací si moc nelámal hlavu. Když ho to popadlo, tak prostě zmizel. A objevil se až za pár dní. Tulák, znáš to. Skoro nikdo si nepamatoval, kdy přesně vypadnul z Rakehellu nadobro. Vlastně si to pamatoval jenom jeden dělník na pile. Ten si vzpomněl, že v noci, asi před devíti týdny, tam u nich spadnul déšť meteoritů. Lidi říkali, že jich dost letělo až na zem - a zrovna do míst, kde tou dobou kácel Sykes. Tomu dělníkovi to nedalo, a tak se hned ráno jel podívat za Sykesem do boudy, jestli je všechno v pořádku. Ale Sykes tam nikde nebyl a od toho rána už ho nikdo v Rakehellu neviděl.

Vypadalo to, že jsme u cíle. Byli jsme u cíle. Po tolika týdnech. Zařídil jsem, co bylo potřeba, a ujížděl jsem honem zpátky. Byl jsem už sotva kilometr od Bailey. Umíš si

představit, že jsem pořádně šlapal na plyn. Připadal jsem si jako v tranzu, jako... Jako vystřelená kulka. Kulka z osmatřicítky, co proletí skrz toho krvežíznivého kanibala a vyrve mu ze srdce pravdu, a ta pravda ho pošle na křeslo. Už jsem byl blízko, strašně blízko. Tak blízko, že jsem slyšel, když to vybuchlo. Když to všechno šlo do hajzlu.

Já vím, chovám se jako blázen. Ale já si ty chvíle budu pamatovat do smrti. Museli jsme skládat po kouskách, co se vlastně stalo. Billy Lee byl tady v kanceláři sám, když mi volal. Můj další zástupce, Travis, prohledával s partou dobrovolníků les kolem toho stromu. Naštěstí šel zrovna zpátky k autu, když ho Billy Lee zkoušel sehnat vysílačkou. Řekl Travisovi, že právě prohledal Allenův pokoj a že tam našel něco, co nám třeba pomůže. Byla to koule, o kapku větší než míč na basket a hrozně těžká. Byla z něčeho, co vypadalo trochu jako ocel a trochu jako sklo, ale nebyla to ani ocel, ani sklo. Billy Lee povídal, že vidí vevnitř nějaké obvody a ještě další věci. Povídal, že by se nám ta koule mohla hodit jako předmět doličný, kdyby z toho někdo chtěl Allena vysekat. Že bysme jako důvod, proč Billy Lee prohledal jeho pokoj a pak ho zatknu, uvedli podezření, že to byla bomba. Ježíši! Povídal, že tam jinak nic podezřelého nenašel, ale ta koule že je podezřelá až dost. Chtěl, aby za ním Travis jel do dolu, kdyby náhodou potřeboval posily. Ještě mu říkal, že už nejspíš bude mít Allena v klepetech, než tam ostatní dorazí.

No, zbytek nám vyprávěl zástupce Tierneye, šéfa směny, která tam toho dne pracovala. Billy Lee zaparkoval vzadu za kanceláří, aby chlapi na dvoře neviděli jeho auto. Pak šel po schodech nahoru k Tierneyovi a probral s ním to zatčení. Sehnal ještě pět chlápku, o kterých věděl, že je na ně spolehnutí, a šel si pro Allena. Jenže ten se to nějak domáknul, a když Billy Lee s tou partou vyrazil ven z kanceláře, Allen akorát běžel od jeho auta a tu kouli nesl v podpaží.

Ten důl mají komplet obehnanej plotem a Tierney už stačil nechat zavřít všechny brány. Allen nějakou chvíli pobíhal sem tam jako myš v pasti. Ta koule mu určitě překážela, když se za ním všichni honili, ale on jim pořád utíkal. Nakonec se rozběhnul rovnou k hlavní šachtě. Tam akorát jela dolů klec a Joe Allen to prostě risknul. Skočil na ni, nahoru na strop, a sjel s ní do šachty. Při troše štěstí by si polámal všechny kosti, ale jemu se jako na potvoru nic nestalo. Než Billy Lee a Tierney doběhli k vypínačům, klec už byla dole, ve druhém patře. Horníci vystoupili a Joe Allen se tam někde zašil. Tierney přivolal výtah zpátky nahoru a pak hned, on a Billy Lee, vběhli do klece. Billy Lee povídal ostatním, ať si utíkají pro zbraně, že je tam dole asi budou potřebovat. Klec se rozjela - a za dvě minuty polovička toho. zatracenýho dolu vyletěla do povětří."

Šerif přestal vyprávět. Rty měl rozevřené, jako kdyby chtěl ještě něco říct, ale už neměl sílu. Zdálo se, že pořád nemůže uvěřit tomu, co prožil. Že se už posté v duchu vrací k těm okamžikům, kdy dlouhé týdny práce, boje se smrtí, vyústily v

jediném zlomku vteřiny do prázdna. Do další smrti a dalších otázek bez odpovědí.

"Nate?"

"Co je?"

"Nemysli na to a běž si lehnout. Já už to zvládnou sám. Odpočiň si. Usínáš ve stoje."

"Teď zrovna sedím. Pojedu tam s tebou."

"Chci jenom vidět nákresy, abych znal polohu, v jaké jste našli oběti po výbuchu. Pak se dám do práce. A ty půjdeš spát."

Šerif s nepřítomným pohledem v očích zakroutil hlavou. "To není tak jednoduchý. Ty poruby tam vypadají asi takhle: štolý - patrové chodby - se větví do stran kolem vertikální šachty. V těch štolách se rubá směrem nahoru. Vyrubají se velké komory a v nich se nechává hlušina. Takže horníci vlastně chodí po hromadách hlušiny a ze stropu dolují rudu. Ty štolý od sebe dělí jenom pásma nevyrubané skály, takzvané nosné stěny, chápeš. A tam se to stalo. Ta parta horníků byla v jedné takové štolě. Tam je to pohřbilo. Zával. Zasypala je obrovská halda hlušiny. To je zabilo, ne bomba. Žádné střepiny v nich nenajdeš. Určitě ne. V tom dole měli pár náloží. Standardní průmyslovou trhavinu. Ale ty nálože od nich byly daleko a vybuchly až pak, následkem toho prvního výbuchu. Ten mi vrtá hlavou. Něco - něco zvláštního - muselo vybuchnout v místě, kde se na vertikální šachtu napojovala patrová chodba. A vybuchlo to přesně v momentě, kdy tam z výtahu vystupoval Tierney a Billy Lee. Problém je, že tam po tom výbuchu nezbylo vůbec nic, Carle. Ani žádná koule, ani výtahová klec, ani Tierney, ani Billy Lee Davis - a dokonce ani skála. Všechno se tam rozpadlo na prach, zatraceně jemnej prach, jemnější než mouka."

Winters zamyšleně přikývl a vstal od stolu.

"Dobře, Nate. Dáme se do toho. Něco udělám už teď v noci. Ty mě tam hodíš a pak pojeděš domů. Bez debaty. Musíš se vyspat. Úplně stačí, když tam za mnou přijedeš ráno."

Šerif se pomalu zvedl ze židle. Jednou rukou vzal kufr a beze slova kývl ke dveřím. Vyšli na chodbu. Mlčeli. Přesně to Winters potřeboval. Nemuset aspoň chvíli mluvit.

Za soudní budovou stálo šerifovo auto. Cestou k němu se Winters ještě jednou podíval na hvězdy. Teď mu připadaly stejně krásné, ale nějak studenější, vzdálenější než před hodinou. Nastoupili do auta. Craven se rozjel po liduprázdné noční ulici. Motor přehlušil šumění řeky. Přední světla vytahovala ze tmy dvě řady staromódních parkovacích hodin, za kterými na chodníku rychle rašily tenké protáhlé stíny. Ty se vzápětí zase smršťovaly a mizely ve tmě. Šerif řekl:

"Tolik mrtvých. K čemu? Proč by to dělal, když přece věděl, že nebude mít šanci tyhle... sníst. Jestli ta koule... jestli to byla bomba a on ji sestrojil, tak... proč by s ní utíkal tam dolů, když mu, sakra, muselo být jasné, že tam to zabije i jeho? A jestli se chtěl zabít, proč by to dělal takhle krkolomným způsobem? A jak vůbec přišel na to, že Billy Lee má tu věc v autě? Já jsem si zjistil, že mu akorát končila šichta, když Billy

Lee přijel a zaparkoval s autem za tou kanceláří. Allen ho neviděl. Není možný, že by ho viděl, protože..."

"Netrap se tím, Nate. Ráno je moudřejší večera. Uvidíš. A se mnou si taky nedělej starosti. Znáš tě. Vím, že tam budou všechny fotky a zprávy a podklady, že důkazní materiály budou roztríděné a popsané, jak se patří. Stačí, když mě tam trochu provedeš a já si pak už poradím sám. To bude bez problémů."

V Bailey nebyla nemocnice, ani márnice. Těla obětí byla uložena ve staré, dávno nepoužívané ledárně za městem. Z dolu sem přivezli generátor a zařídili improvizované osvětlení. Pak znovu uvedli do chodu mrazicí systém. Z ordinace doktora Parsonse a z malé místnůstky, která se nacházela vzadu za šerifovou kanceláří a byla označená poněkud nadneseným nápisem 'laboratoř', pak šerif se svými lidmi získal veškeré potřebné zařízení a vybavení, které si doktor Winters nemohl přivést s sebou. Ledárna stála u silnice, v lese, asi půl kilometru od města. Když k ní přijížděli, Winters uviděl dvě na sebe nalepené budovy, obklopené hradbou stromů. Nad vchodem do menší budovy, do kanceláře, svítilo světlo. Winters odhadoval, že mrtvá těla budou v té druhé, v budově bez oken, kde před lety bývala výroba ledu. Craven zajel s autem až před kancelář a zůstal stát vedle zaparkovaného hlídkového vozu. Z něj vystoupil drobný hubený muž s obrovským stetsonem na hlavě a kráčel k šerifovu autu. Craven stáhl boční okénko.

"Travé, tohle je doktor Winters."

"Zdravíčko, Nate. Doktore Wintersi. Všechno je zatím v pořádku. Teď tady bude klid. Posledního novináře jsem odsud vypakoval před dvěma hodinama."

"Ráno tu budou zase, na to vsadím krk. Ale teď můžeš klidně domů, Travé. Zdřímni si. Budu tě tady potřebovat zase až ráno. Před svítáním. Abych nezapomněl, jak to vypadá s tou teplotou?"

Šedý obličej pod bílým stetsonem se zatvářil rozpačitě. "Pořád jenom dva stupně nad nulou. Níž to neklesne ani za boha. Něco tam netěsní nebo co."

"To by mělo stačit," řekl doktor Winters.

Travis odjel. Šerif vystoupil z auta a šel odemknout visací zámek na dveřích kanceláře. Winters šel za ním. Když stál u dveří a čekal, až Craven odemkne, znovu uslyšel řeku. Nespoutanou, divokou. Její hukot se mísil s chrapláním generátoru, které se ozývalo vzadu za ledárnou. Wintersovi z přidušeného, nelidsky vytrvalého, monotónního zvuku stroje naskakovala husí kůže. Vešli dovnitř.

Šerif Craven se na příjezd koronerova patologa připravil skutečně důkladně. "S tímhle je můžeš vozit z lednice a tady můžeš pracovat," ukazoval Wintersovi stůl a vozík. "Na tomhle velkém stole máš náčiní. Je tam všechno, co jsme dokázali sehnat. No a tady, na tom malém, si můžeš psát poznámky. Telefon tu nefunguje. Ale kdybys mně potřeboval brnknout, tak tady kousek je benzínová pumpa a tam telefon mají."

Doktor přikývl. Prohlížel si nástroje na velkém stole: skalpely, nože na chrupavky, nůžky na střeva, velké nůžky na

oddělování žeber, kleště, sondy, paličku a dláto, listovou a elektrickou pilku na kosti, laboratorní váhy, nádoby na vzorky, jehly, nitě a drátky na sešívání, sterilizátor, rukavice. Kromě téhle impozantní sbírky byla v místnosti ještě spousta krabic a obálek s popisnými štítky. Část z nich obsahovala fotografie, předměty nalezené v blízkosti mrtvých těl a další důkazní materiály, zbytek byl připravený pro koronerova patologa.

"Výborně," řekl polohlasem Winters.

"Tady jsme na strop dali zářivky. Mají to spektrum, nebo jak se tomu říká. Prostě se s nima líp rozeznávají barvy. A tady v tom horním šupletí máš lahvinku. Prvotřídní burbon. A támhle - támhle jsou oni. Chceš se na ně kouknout?"

"Ano."

Šerif zvedl závoru a otevřel těžké kovové dveře mrazicí komory. Přes její práh se převálil proud ledového vzduchu. V tlumeném žlutém světle uvnitř komory se pod bílými prostěradly neřetelně rýsovalo deset lidských postav, které ležely vedle sebe na dřevěných deskách, podepřených kovovými zednickými kozami.

Šerif a patolog zůstali tiše stát, jako kdyby je ovládla bezděčná, v podvědomí hluboce zakořeněná úcta před smrtí. Jako kdyby vstupovali do svatyně, aby se poklonili dlouhé řadě zahalených mrtvých těl. Jejich společná smrt a gigantický společný hrob, ve kterém skončila jejich životní pouť, jim dával cosi jako aureolu, neomezenou autoritu vyvolených, zaslíbených smrti. Winterse nepřestával bolet žaludek. Přistihl se, že má ruku přitisknutou k břichu. Koutkem oka se rychle podíval na Cravena. Jeho přítel si naštěstí ničeho nevšiml. Pořád zíral široce rozevřenýma očima na těla obětí.

"Nate, pomůžeš mi je odkrýt?"

Začali každý na jedné straně dlouhé řady. Stahovali prostěradla z mrtvých těl a odhazovali je do kouta. Pracovali rychle, bez přestávky, nezdržovali se pohledem do opuchlých, houbovitých tváří s nateklými, ze rtů vyčuhujícími jazyky, ani pohledem na oteklé černomodré ruce ve špinavých rukávech. Jen u jednoho těla se Craven zastavil. Oči mu ztemněly, rty zkřivil nenávistný, zhnusný úšklebek. Nestál tam dlouho. Za chvíli prudkým pohybem odhodil prostěradlo na hromadu v koutě a přešel k další oběti závalu.

Když se vrátili do kanceláře, doktor Winters vytáhl ze zásuvky psacího stolu dvě sklenice a láhev, kterou tam pro něj Craven připravil. Napili se. Winters měl pocit, že by se mu Craven rád s něčím svěřil, ale šerif jen potřásl hlavou a zavzdychal.

"Vážně se potřebuju vyspat, Carle. Napadají mě čím dál šilenější věci, když o tom všem pořád přemýšlím. Vážně." Doktor se chtěl zeptat, jaké věci šerifa napadají, ale místo toho položil svému příteli ruku na rameno a řekl:

"Jeď domů, šerife. Dej si placku na noční stolek a vyspi se. Nebožtíci ti neutečou. Ráno tu na tebe budeme všichni čekat."

Když se zvuk motoru ztratil v dálce, zavládlo uvnitř místnosti mrtvé ticho, podbarvené zarputilým, neúnavným chrapotem generátoru. Ten zvuk se Wintersovi zdál pořád nepříjemnější a ne-

příjemnější. Jako kdyby se mu obojí škodolibě vysmívalo. I to chraplání, i to ticho. Winterse začala zneklidňovat dokonce i ozvěna jeho vlastních slov, která se odrážela od holých zdí, když řekl své rakovině:

"Souhlasíte, kolego? Budeme tady ráno čekat? Všichni?"

Pousmál se. Nejistě, roztrpčeně. Jako člověk, který právě - někde ve společnosti - dovyprávěl vtip a místo smíchu se dočkal jen trapného ticha. Odešel zpátky do mrazicí komory, zavřel za sebou dveře a podíval se na vyrovnanou řadu mrtvých těl. Cítil se najednou jako obžalovaný před porotou. "Tak co, pánové?" řekl polohlasem. "Chtěli byste mě soudit? Jestli smím podotknout, ještě uvidíme, kdo komu se dnes v noci podívá na zoubek."

Vyšel z komory do kanceláře a začal pracovat. Vzal si z obálky fotografie, které pořídil šerif se svým zástupcem na místě činu, a prohlížel si je, aby se zorientoval, kde a v jaké pozici byly oběti po výbuchu. Země je pohřbila bez varování. Někteří leželi skrčení na hromadě hlušiny, někteří skoro stáli, ruce a nohy měli roztažené v nepřírozených polohách, způsobených pádem v lavině kamenů. Každá následující fotografie odhalovala víc ze změti náradí a lidských těl v patrové chodbě zavalené hlušinou. Doktor Winters je pečlivě studoval. Všiml si, že těla obětí šerif a jeho pomocníci označili identifikačními kartami hned na místě, jakmile se k nim prokopali zavalenou štolou.

Jeden z horníků, Robert Willet, zahynul pár metrů od míst bezprostředně zasažených výbuchem. Zřejmě se opozdil, když spolu s ostatními procházel štolou k porubu. To znamenalo, že by právě on - pokud vůbec někdo z té party - měl být zasažen přímo tlakovou vlnou. Jestli by tedy v nějakém těle bylo možné najít střepiny, pak by to nutně muselo být tělo Roberta Willeta. Doktor Winters si natáhl chirurgické rukavice.

Robert Willet ležel na samém konci - a nebo začátku dlouhé řady těl v mrazicí komoře. Měl na sobě teplou košili a pracovní kombinézu z pevné tkaniny, která vypadala navzdory závalu a dlouhému pobytu pod horou kamení až překvapivě zachovale. Totéž se ovšem nedalo říct o Willetově těle. To bylo promodralé, nafouklé, budilo dojem, že musí každou chvíli popraskat a roztéct se jako přezrálé ovoce. Willet si, když ještě žil, zřejmě pomádoval vlasy. Teď je měl rozčuchané, spečené dohromady směsicí prachu, potu a úlomků skály. Té skály, která ho připravila o život.

Posmrtná ztuhlost už dávno minula. Winters bezvládné tělo Roberta Willeta bez větší námahy převalil na vozík, přesněji řečeno na provizorní monstrum, které jen připomínalo vozíky z patologie. Když s vozíkem projížděl kolem ostatních mrtvých těl, zamrazilo ho v zádech. Nepříjemný pocit, že stojí před soudem, před porotou tvořenou tímhle shromážděním mrtvých, Winterse opouštěl mnohem pomaleji, než je obvyklé u podobných, mimovolných, odněkud z podvědomí vystřelených pocitů. Neodbytná, dotěrná úzkost ho začínala znervózňovat. Winters raději přidal do kroku.

V kanceláři Willeta převalil z vozíku na pracovní stůl a pomocí velkých nůžek odstranil z jeho těla šaty. Kusy oděvu pak

opatrně naskládal do připravené krabice, označené identifikačním štítkem. Pracovní kombinéza byla ušpiněná od exkrementů, které tělo v agónii obvykle vylučuje. Doktor na chvíli zůstal stát u mrtvého těla. S bezděčným soucitem si upřeně prohlížel šatů zbavený předmět zkoumání.

"Nikam vás neodvezou. Nebojte se," řekl mrtvému. "To bych tu musel přijít na něco zatraceně nápadného." Upravil si rukavice a přichystal nástroje.

Než odjel do Bailey, Waddleton mu řekl nejen to, co Winters vyprávěl šerifovi. Koroner svoje pokyny ve skutečnosti specifikoval poněkud pregnantněji. Doktor měl najít - a v následném posudku dostatečně přesvědčivě popsat důvody, které bez ohledu na vůli pozůstalých povedou k převozu těl do Fordhamu, kde je bude možné zrentgenovat a podrobit detailní pitvě. Waddleton mu s taktem sobě vlastním jasně naznačil, že jeho další setrvání ve funkci koronerova patologa závisí zcela na výsledku téhle služební cesty. Jedním dechem pak samozřejmě Wintersovi doporučil, ať se rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. To Winters měl koneckonců v úmyslu, i když si tím, po pravdě řečeno, ještě zdaleka nebyl jistý. Pokud by ovšem i další těla vykazovala stejně zjevné příznaky, vypovídající o smrti udušením, jak tomu bylo u Roberta Willeta, pak by evidentně byla pitva zbytečná a stačilo by prosté ohledání mrtvých těl. Nicméně ve Willetově případě se Winters rozhodl pitvu provést. Chtěl na něm ve své zprávě demonstrovat to, co bezpochyby bude ještě zjevnější v případě ostatních horníků. K jejich pitvě byl rozhodnutý přistoupit jen tehdy, pokud při pitvě Roberta Willeta objeví nějaké anomálie, a to zřetelně a prokazatelně anomálie jevy.

Opláchl spečené vlasy v malém plastovém umyvadle a jeho obsah pak nalil do láhve, kterou si pečlivě označil štítkem. Od vlasů potom pokračoval směrem dolů. Zaznamenával si, bod za bodem, všechny nálezy na povrchu těla.

Příznaky typické pro smrt udušením byly skutečně naprosto evidentní. Na tom nic neměnil ani pokročilý stupeň rozkladu a samonatravení. Jistě, oční bulvy byly vypoulené a jazyk vytlačený z ústní dutiny částečně i tlakem plynu vznikajícího uvnitř těla, ovšem hlavní příčinou tu nepochybně byl způsob smrti. To mimo jiné potvrzovaly i zuby, z obou stran křečovitě zakousnuté v jazyku. Ani degenerativní změny ve zbarvení povrchu těla - zelenožlutá barva, ztmavnutí a vykreslení povrchových žil - nic z toho nemohlo dostatečně zakrýt modrou barvu cyanózy na tvářích a na krku, stejně jako zřetelné hemorrhagické skvrny na krku, hrudníku a na ramenou. Z úst a z nosu doktor odebral vzorky zaschlé sraženiny, o které s jistotou věděl, že to je sekret typický pro agónii způsobenou nedostatkem kyslíku.

Začínalo mu to čím dál víc připadat směšné. Tohle zkoumání i jeho předmět. Vida, co s člověkem udělá smrt. Udělá z něj hasastroše. Legračního panáka s modrým obličejem, vytřeštěnýma očima a vyplazeným jazykem. A jako by to nestačilo, přivede k němu ještě dalšího kašpara, co strašně zaujatě a soustředěně do

nejintimnějších podrobností prohledává tuhle komickou mršinu. Promiňte, pane Willete, smím si trochu pohrát s touhle oděrkou? Jak se cítíte, když ji zkoumám? Nijak? Opravdu nijak? Výborně. Tak se podíváme na nehty. Zničil jste si je, když jste se hrabal v zemi, že? No ano, jistě. A co tahle krevní podlitinka pod nehtem na palci? To se vám taky stalo někde ve štole, pár dní před tou nehodou, víďte? A tady, ty mozoly a zatvrdliny. Pořád jsou dost pevné, ačkoliv...

Doktor se na okamžik zadíval na horníkovy ruce - napuchlé, černomodré tlapy, co před několika dny definitivně ztratily schopnost něčeho se dotknout, něco uchopit. Ztratily sílu. Sílu muže. Ztratily výraz. To bylo nejhorší. Absence výrazu, řeči těla. Na to si Winters dlouho zvykal, než se to naučil při práci nevnímat. A teď se ten svíravý pocit, bůhvíproč, najednou vrátil, skoro se stejnou silou jako při první pitvě. Proč? Protože se tenhle Bob Willet jednou odpoledne přitrmácel na šichtu a tam ho skála během vteřiny přikovala k zemi a udělala z něj mrtvou, nefunkční hromadu tlejícího masa? Proto? Copak se tohle nestává denně? Člověk se zkrátka připleče do cesty něčemu silnějšímu. Nebo někomu. Někomu, kdo má v sobě dost tvrdosti, neústupnosti, bezohlednosti nebo nenasytnosti na to, aby za sebou nechával krvavou stopu z lidských trosek. Byla to prostě smůla. Nešťastná náhoda, pane Willete. Pochopitelně nám to je upřímně líto. Bohužel, ten Joe Allen, víte, váš spolupracovník. Ono to vypadá, že asi byl něco jako... kanibal, víte. Celá ta věc je trochu složitější. My to ani teď všechno úplně nechápeme. A proto vás jaksi musíme rozpižlat. Ne docela, jenom do jisté míry. Ostatně, pravděpodobnost, že svoje tělo budete ještě někdy potřebovat, je prakticky nulová, že? Čili - můžeme začít?

Doktor se rychle pustil do práce. To byl osvědčený způsob, jak zaplašit nepříjemné pocity a myšlenky. Exartikulovat je. Pravou rukou nahmatal na vedlejším stole skalpel, potom si levou rukou podržel spodní čelist Boba Willeta, přiložil mu ostří skalpelu pod bradu a pak dlouhým čistým řezem otevřel jeho trup od krku až k tříslu.

Práce ho pohltila. Práce člověku odnepaměti dává pocit naplnění a uspokojení. Začal mít lepší náladu. Soustředil se především na separaci a ohledávání jednotlivých vnitřních orgánů. Na nic jiného nemyslel. Přesto se mu do vědomí čas od času, nijak intenzivně, ale přece jen vkrádaly podivné iracionální představy. Obraz domu, ve kterém teď pracoval. Stěny obložené zvenčí dřevěnými fošnami, plechová střecha. A stromy všude kolem. A hvězdy. A tma. Nic než tma. Jako ve městě duchů. Zlověstná, tajemná, neproniknutelná tma. A ticho. Mrtvé studené ticho v mrazicí komoře. Deset nehybných těl, na které dopadá slabé žluté světlo. Tím vším pak prostupovala, ztrácela se a znovu objevovala pořád stejná otázka: Je tu někde průvan, a nebo se mi to jenom zdá? Pořád ho něco rozčilovalo, zneklidňovalo, vyrušovalo z práce. Proč? Proč tohle všechno? Ta úzkost, nervozita, neklid. Co to znamená? Co je to? Předtucha? Winters

se otrásl. Teď už opravdu podrážděně. Jaká předtucha? Před čím by ho měla varovat? Před kým? Před nimi? Hloupost. S kým jiným patolog pracuje než s mrtvými? Proč by tihle měli být jiní? Jsou prostě mrtví. No a?

Když přes Willetův trup přetahoval měkkou, hemorrhagickými skvrnami posetou pokožku, aby jeho tělo vrátil do původního stavu, přece jen se jakž takž uklidnil. Pitvu zakončil prohlídkou plicních laloků a mezihrudí. Jednoznačně se potvrdilo, že Willet zemřel udušením. Celá pohrudnice vykazovala typické znaky ekchymózy -tečkovitého krvácení na skelnaté bláně. Polyedrické lalůčky na vlastním povrchu plic byly nabobtnalé a zpuchýřovatělé, přesně podle očekávání. Klasický intersticiální emfyzém. Uvnitř byly plíce silně překrvené. Samozřejmě. Levá srdeční komora byla stažená a prázdná, zatímco pravá komora byla roztažená a zahlcená tmavou krví stejně jako velké žíly v horní části mezihrudí. Byl to přímo čítankový příklad smrti, kterou způsobil nedostatek kyslíku. Už zbývalo jen vzít jehlu, nitě a drátky a trup zas uzavřít.

Winters převálil mrtvé tělo zpátky na vozík a tam ho zakryl rozepnutým pytlím, jedním z těch, co přivezl s sebou, ve svém kufří. Musel ho ještě zvážít, ale k tomu potřeboval pomocníka. Proto vážení odložil na ráno. Ráno také chtěl s pomocí šerifa a jeho zástupce dát všechna těla obětí do plastových pytlů a pytle zapnout tak, jak ukládají předpisy. Sám by to nezvládl. Neměl na to dost síly. Zamířil ke dveřím mrazicí komory. U nich zůstal stát. Váhal. Zíral bez hnutí na dveře a nechápal proč.

Uteč. Vypadni odsud. Rychle.

Ta slova bleskla jeho vlastní hlavou, jeho vědomím, ale pocit úzkosti, který v něm vyvolala, byl tak silný, že Winterse přiměl k tomu, aby se ohlédl, prudce, jako kdyby na něj promluvil někdo neznámý za jeho zády. Byl tam. Na druhé straně místnosti stál muž. Vychrtlý, v bílém plášti a chirurgických rukavicích. Očima ukrytýma ve stínu pod vysokým čelem zíral na Winterse z velkého, tmou vyplněného okna. Vedle sebe měl vozík se zahaleným mrtvým tělem a za sebou široké kovové dveře.

Doktor se tiše zeptal: "Utéct? Proč?" Muž bez očí tam stál, přikrčený, bledý, neklidný.

Pak, o chvíli později, se narovnal. Zaklonil hlavu a rozesmál se. Winters přešel od dveří k psacímu stolu pod oknem a posadil se na židli. Pár vteřin jen tak seděli, těsně vedle sebe, rameno vedle ramene. Pak Winters vytáhl ze zásuvky láhev. Napili se. Mlčeli. Dívali se na sebe - oba se stejným, stejně rozmrzelým, unaveným úsměvem. Doktor nakonec řekl: "Dáme si ještě slzu, vid'š? Potřebuješ to, kamaráde. Vážně to potřebuješ."

Ani potom se mu ale do provizorní márnice ve vedlejší místnosti nevstupovalo snadno. Ke každému kroku se musel nutit silou vůle. V nehybném chladu mrazicí komory působil sebemenší pohyb jako svéhlavá, vyzývavá vzpoura. Winters měl pocit, že mu všechno jde strašně pomalu. Jako by tělo nedokázalo držet krok s úpornou snahou mozku co nejdřív tohle nechutné shromáždění mrtvých opustit. Vrátil Willeta zpátky na jeho dřevěnou pryčnu a

naložil si na vozík jeho souseda. Podle visačky, připevněné drátem k pevné pracovní botě, to byl Ed Moses. Doktor Winters ho odvezl do kanceláře a rychle za sebou zavřel těžké kovové dveře.

U Eda Mosese práce konečně nabrala tempo. Winters už neměl v úmyslu provádět další pitvu. Bavil se představou, jak bude reagovat jeho chlebobárce, až uvidí výsledky šetření provedeného v Bailey. Plánoval si, že do poslední chvíle zachová poníženou grimasu Waddletonova nohsleda. Tím větší to pak bude šok, až si koroner začne číst pitevní zprávu.

Waddleton zřejmě prohlásí, že zpráva je nekompletní a nekompetentní. Bude ji zpochybňovat všemi dostupnými prostředky, ale narazí na poněkud vágně definovaný rozsah plné moci, svěřené v tomhle případě patologovi. To znamená, že dojde ke konfliktu. Není vyloučeno, že se v něm pár nejodvážnějších členů koronerova týmu postaví za Winterse a bude tvrdit, že vzhledem k podmínkám, jaké byly v Bailey, odvedl maximum. Ale to není podstatné. Výsledkem tak jako tak bude výpověď. To už ale mezitím začne soudní spor, dlouhý a komplikovaný soudní spor mezi pojišťovnou a osobami uplatňujícími nároky z pojistných smluv. Těžko předvídat, která strana v něm zvítězí. Ale jisté je, že soudní proces bude pro Waddletona obrovskou příležitostí, aby Fordhamské vzájemné všemožným způsobem demonstroval svou loajalitu a nezastupitelnost. Ovšem, shodou okolností, právě tehdy, okamžitě po obdržení výpovědi, Winters předá tisku informace o skutečných příčinách svého propuštění. Koroner pochopitelně odpoví žalobou pro urážku na cti. Žalobou, která Wintersovi sotva nažene strach, zvláště ve srovnání s *blížící* se kremací. Než skončí jejich soudní pře - a vyčerpá se jeho konto v bance, bude bývalý koronerův patolog už dávno po smrti.

Navenek tělo Eda Mosese vykazovalo stejné příznaky, typické pro udušení, jako tělo Boba Willeta. Nebyla na něm žádná stopa, dokonce ani náznak zranění střepinou. Winters dopsal protokol o úředním ohledání mrtvolky a pak hned odvezl Mosese zpátky do mrazicí komory. Vešel tam rázným, sebevědomým krokem, i když se pořád necítil dobře. Ty závaný studeného vzduchu - odkud by přicházely? Napadlo ho, že si je možná jenom vsugeroval. Ze to celé, ty zvláštní pocity úzkosti, že to všechno je dílem psychiky deptané vědomím, že se jeho život blíží ke konci, že ho pomalu, ale neodvratně užírání rakovina. Plíživě. Kousek po kousku. Naložil si na vozík tělo, které leželo vedle Eda Mosese.

Walter Lou Jackson měřil 185 centimetrů a určitě vážil přes metr. Jeho tvář a ruce byly poznamenané obrovským vypětím, se kterým se v agónii vzpíral smrti, než ho definitivně pohřbila gigantická kamenná hrobka. Doktor se znovu dal do práce.

Prsty ho už zase poslouchaly. Hbité, přesné, pevné. Pohybovaly se po mrtvém těle stejně elegantně jako prsty hudebníka po klávesách. Doktor je chvíli zálibně sledoval. Jednu z mála jistot ve svém životě. Běžná rutinní práce mu dávala dost prostoru a času k přemýšlení. Vraždy. Tolik vražd. Tolik životů

vyrvaných z útulného obydlí, kde maso hřeje a proudí krev. Walter Lou Jackson umíral dlouho a těžce. Jestlipak jste se vůbec dozvěděl, pane Jacksone, že za vaši smrt může ten Joe Allen? Ono to vypadá, že vás snad ani nechtěl zabít, že to byl z jeho strany jenom takový pokus o únik před zákonem.

A zatraceně zfušovaný pokus. Ten jeho útěk, to byl sled kolosálních nesmyslů. A přitom, podle všeho, byl Joe Allen mazaný jako liška. Inteligentní, vynalézavý, přesvědčivý. Jako většina psychopatů. Většina psychopatů umí, jak se říká, jednat s lidmi. Joe Allen dokázal rozesmát celou hospodu a ještě z ní vylákat ven svou oběť. A to během jednoho večera. Když si odváděl kořist ke dveřím, vyprovázel ho aplaus a budoucí oběť se s ním žoviálně poplácávala po zádech. Kromě toho všeho musel Joe Allen mít i vynikající technické znalosti. O tom svědčí ta koule. A nejen o tom. Kvůli ní, právě kvůli ní se Allen začal najednou chovat úplně nelogicky, jinak než předtím. Proč? S tou koulí souvisela spousta dalších otázek. Otázek bez odpovědí. Jako kdyby se v ní skrýval klíč od všech záhad spojených s vraždami v Bailey.

K čemu ta exploze? Podle toho, kam Allen nálož umístil, by bylo možné předpokládat, že šlo o léčku nastraženou na jeho pronásledovatele. Doufal snad, že bomba způsobí zával jen v místě výbuchu a jemu se pak podaří tam odtud nějak utéct? Ne, to nedává smysl - tím spíš, že Allen tu bombu s největší pravděpodobností sám sestrojil, a jistě tedy musel znát její účinnost.

Ale jen tehdy, pokud to opravdu byla bomba. Kdyby ta věc měla ve skutečnosti jinou funkci než funkci pouhé nálože, pak by se nedalo vyloučit, že Allen podcenil její výbušný potenciál a sílu detonace. Snad. Možná. Jisté je, že musel být schopný tu kouli nějak monitorovat, mít s ní nějaké spojení. To jednoznačně vyplývá z průběhu událostí. Běžel si pro ni hned poté, co vyjel výtahovou klecí ven ze šachty. Nenastoupil do autobusu, který měl odvézt jeho směnu zpátky do města, a běžel rovnou k autu Billyho Lee Davise, zaparkovanému vzadu za kanceláří, na místě, kam od šachty nebylo vidět. To by znamenalo, že v té kouli skutečně bylo něco víc než jenom nálož s trhavinou, něco, kvůli čemu - zřejmě - Allen chtěl kouli zničit, stůj co stůj, bez ohledu na následky exploze.

Tomuhle vysvětlení by odpovídal i fakt, že Allen tolik riskoval jen proto, aby koule nezůstala v autě šerifova zástupce. Ve chvíli, kdy zjistil - nebo nějakým způsobem vycítil, že koule je v autě za kanceláří, muselo mu být jasné, že ji Davis našel u něj při domovní prohlídce. Allen bezpochyby věděl, jaký trest mu hrozí za sérii vražd v Bailey. Byl by takový blázen, aby se pokoušel za každou cenu dostat z rukou vyšetřovatelů usvědčující materiál, kdyby ho díky tomu materiálu mohli obvinít nanejvýš z nedovolené výroby a skladování trhaviny? Proč by to dělal?

Odpověď je nasnadě - protože ta koule nějak souvisela s těmi vraždami, a tudíž mohla vést k jeho usvědčení, kterému by se jinak

zřejmě vyhnul. Ano, zní to logicky, ovšem ani tahle dedukce nedává smysl. Protože v momentě, kdy se Allen - ať tak či onak - dozvěděl o kouli v Davisově autě, nebyla brána dolu ještě zavřená a Joe Allen mohl jednoduše vzít nohy na ramena a utéct do hor. Tam by měl mnohem větší šanci uniknout spravedlnosti, vzhledem ke schopnostem, které prokázal, když tehdy u toho stromu vyslídil a bez jediné stopy zlikvidoval ty dva zkušené lovce, kteří tam na něj čekali v záloze. Jaký by potom mělo smysl zdržovat se krádeží usvědčujícího materiálu, když Allen jistě věděl, že se brána dolu a s ní i cesta ke svobodě může každým okamžikem uzavřít? Prsty doktora Winterse na něco narazily. Zůstaly stát u drobné ranky pod mečovitým výrůstkem hrudní kosti. Soustředily se kolem ní jako smečka loveckých psů kolem nory.

Winters levou rukou rychle prohmatal okolí poraněného místa. Pravou rukou sáhl pro sondu a tu pak oběma rukama zasunul do rány, která připomínala otvor po vpichu nějaké hodně silné injekční jehly. Sonda se posouvala pořád hlouběji a hlouběji pod kůži, aniž by narážela na odpor. Stočila se směrem nahoru, prošla diafragmou a zamířila k srdci. Wintersovi se zrychlil tep. Doktor sledoval, jak jeho pravá ruka sahá pro pero, aby nález zapsala do pitevního protokolu. Sledoval, jak se ruka najednou zastavuje a jak se vzápětí zase vrací zpátky k mrtvému tělu, aniž by se pera a papíru vůbec dotkla.

Žádnou další anomálii při ohledávání Jacksonova těla už neobjevil a všechny ostatní nálezy poctivě zaznamenal. Přesto od chvíle, kdy ranku nahmatl, pořád cítil podivnou úzkost. Ne proto, že by tohle zranění snad bylo důkazem, že Waddletonova verze případu je správná a opodstatněná. I kdyby byla, Winters byl definitivně rozhodnutý, že bude všechny eventuální stopy po zásahu střepinou při ohledávání ignorovat. Škoda, kterou v Bailey napáchal Joe Allen, už tak byla dost velká a nesměla se rozrůstat ještě i teď, po jeho smrti. Ta noční mra musela jednou provždy skončit. Nesměla pokračovat ožebračováním pozůstalých. Ne, žádná další pitva. Vnější ohledání - ať dopadne, jak dopadne - musí ve všech případech jednoznačně doložit, že pitva není nutná. To bylo Wintersovi jasné. Tím se netrápil.

Problém naopak byl právě v tom, že Winters nevěřil, že by zranění Jacksonova toraxu mohla způsobit střepina. Ale když ne střepina, tak co tedy? Na tuhle otázku si nedokázal odpovědět. Pomalu, se zamyšleným, nepřítomným pohledem v očích, podepsal pitevní zprávu, pak ji odložil stranou a vzal do ruky skalpel.

Táhlým čistým řezem otevřel Jacksonův trup. Pak příčným řezem, zhruba v úrovni podpaží, vytvořil na těle mrtvého cosi jako dvě chlopně. Ty začal opatrně rozevírat do stran, aby odkryl hrudník. Jednou rukou držel okraj chlopně, druhou odřezával tkáň, která spojovala vrstvu kůže, podkožního tuku a svaloviny s hrudním košem. Pak přišla na řadu žebra. Doktor vzal ze stolu velké nůžky - podobné těm zahradnickým - a pustil se do přestřihávání chrupavek spojujících jednotlivá žebra s hrudní kostí. Nakonec velkým nožem na chrupavky oddělil od hrudníku i pravou a pak levou klíční

kost. A bylo to. Zámky a petlice byly pryč. Nůž mohl zajet pod víko truhly s pokladem a pak, opatrně, víko odklopit.

O pár minut později se Winters náhle narovnal a ustoupil od stolu s mrtvým tělem. Zavrával jako opilec. Svraštil obočí. Vypadalo to, jako kdyby během okamžiku zestárnul o několik let. Rychle si svlékl rukavice. Rty měl zkřivené znechuceným šklebem. Posadil se za psací stůl a nalil si další sklenici burbonu. Svaly ve tváři se mu napínaly, z očí vyzařoval údiv, neklid, úzkost, téměř strach. Winters usrkl jeden doušek a zamručel: "Tak vida, její excelence mi přichystala překvapení. Lahůdku pro věrného služebníka. Vida. Co to se mnou zase hraje?"

Jacksonův perikard, onen pěkně tvarovaný obal kolem srdce, měl teoreticky být přinejmenším zčásti ukrytý, skoro ztracený mezi velkými, krví nalitými bochníky plic. Ale když Winters otevřel hrudní koš, bylo to uvnitř právě naopak. Kolem perikardu se choulily zkrabatělé hroudy, které nedosahovaly ani třetiny svého normálního objemu. A stejně vypadala i pravá srdeční komora a žíly v horní části mezihrudí. Všude tam, kde podle předpokladů měla být spousta krve, nebyla nikde ani kapka.

Winters dopil sklenici burbonu, otevřel obálku s fotografiemi a začal si je znovu prohlížet. Zajímalo ho, kde přesně a v jaké poloze našli mrtvého Jacksona. Podle fotografií Jackson ležel na břiše a pod ním byla těla ještě dvou dalších horníků. Ani na jejich šatech, ani na zemi v jejich blízkosti ovšem nebyly vidět žádné stopy zaschlé krve, navzdory tomu, že jí Jackson musel ztratit přinejmenším dva litry.

Bylo samozřejmě možné, že na fotografiích stopy krve splynuly s nějakým stínem. Winters vrátil fotografie do obálky a zběžně prolistoval vyšetřovací spis, kde by se Craven o takovém množství krve určitě zmínil. Ale v šerifových záznamech nic podobného nebylo. Winters ještě jednou sáhl do obálky s fotografiemi. Rozložil si před sebou na stole všechny záběry, kde byla vidět skupinka, ve které zemřel Jackson.

V té podivné změti tří mrtvých těl se úplně dole nacházely ostatky Ronalda Pollocka. Ten ležel na zádech. Přes jeho mrtvé tělo, trochu našikmo, ležel Jackson. Byli obrácení čelem k sobě a většina povrchu jejich trupů byla v kontaktu - s výjimkou míst, kde se mezi ně vklínila hlava třetího muže. Když tedy Jackson z nějakého důvodu ztratil tolik krve, jak to, že se její stopy nenašly na Pollockových šatech? To se vymykalo zdravému rozumu.

Doktor prudce vstal, natáhl si nové rukavice a vrátil se k Jacksonovi. Spěchal. Vrátil žebra a klíční kosti zpátky na místo a pak provizorně zašil trup několika stehy. Odvezl Jacksona do mrazicí komory a do kanceláře si přivezl Pollocka. V komoře se zdržel jen tak dlouho, jak to bylo nezbytně nutné, a kráčel rychle pryč, jako kdyby chtěl uniknout před neodbytným pocitem tísně, který ho tam neustále pronásledoval. Před mrazivými závaný odporně páchnoucího vzduchu. Otřásl se. Na něco takového teď neměl čas, ani chuť. Opřel se do vozíku a přitlačil ho k

pracovnímu stolu. Tam z Pollockova těla pomocí nůžek postupně odstranil veškeré oblečení.

Když prozkoumal, centimetr po centimetru, každý kus odstřižené látky, aniž by našel jedinou kapičku zaschlé krve, musel se smířit s tím, že nejlogičtější vysvětlení toho, co se stalo, je definitivně mimo hru. Zůstal zklamaně stát u velkého stolu s připravenými nástroji a přemýšlel. Uvolňoval cestu myšlenkám, které se teprve formovaly na periférii jeho vědomí.

Ano, ty svaštělé, vysáté plíce, to byl šok. Víc než jen šok. Winters měl pocit, jako by se v nich zhmotnila všechna ta tíseň, podvědomá, nevysvětlitelná tíseň, kterou tu pořád cítil a která v něm bez ustání vzbuzovala nutkavou touhu utéct co nejdál odtud. A teď, po tomhle marném pokusu najít někde stopy toho masivního krvácení, teď se ten tísnivý pocit ještě vystupňoval. Jako kdyby byl předzvěstí. Předzvěstí čeho? Byl tady jeden problém. Winters o něm samozřejmě věděl, ale zatím se na něj úporně snažil nemyslet. Šlo o to, že mechanika vaskulárního systému ze své podstaty není schopná sama o sobě takhle totálně odčerpat krev z plic. I kdyby tam dole na těla obětí působil obrovský, extrémní tlak, bylo těžké si představit, že by takovou drobnou a navíc ještě tak podivně zakřivenou rankou mohly vykrvácet plíce. Kompletně vykrvácet. Beze zbytku. Winters si vzpomněl na fotografii těch tří do sebe zaklíněných těl. Vzápětí strnul. Pak automatickým, strojovým pohybem vzal ze stolu sondu a otočil se směrem k Pollockovi. Nemusel nic hledat, bylo to přesně tam, kde očekával. Drobná ranka těsně pod mečovitým výrůstkem hrudní kosti. Zasunul dovnitř sondu. Stejným způsobem jako v případě Waltera Jacksona. Sonda se posouvala pořád hlouběji a hlouběji pod Pollockovu kůži. A stáčela se směrem nahoru.

Doktor se vrátil k psacímu stolu a zadíval se znovu na tu fotografii. Zranění na těle Ronalda Pollocka nebylo v kontaktu se zraněním na těle Waltera Jacksona. Právě v těch místech byla mezi jejich trupy vklíněná hlava třetího muže. Winters si našel fotografii, kde byl ten muž v detailním záběru, a přečetl si tam jeho jméno: Joe Allen.

Doktor Winters jako ve snu přistoupil k širokým kovovým dveřím, otevřel je a vešel do mrazicí komory. Nemusel se dívat na jména, šel přímo k mrtvému tělu, u kterého se večer na chvíli zastavil šerif Craven. Visačka potvrdila to, co Winters předpokládal. Bylo to tělo Joea Allena.

I přes opuchlost a zdánlivou otylost, způsobenou hnilobným procesem, bylo vidět, že Allenovo tělo je dobře stavěné, že má vypracované svaly a hranatý obličej s ostře řezanými rysy. Na tvaru nosu byly patrné stopy staré, dávno zhojené fraktury. Ani nateklý, z ústní dutiny vytlačený jazyk nemohl zakrýt celkový dojem, jakým ten člověk, když byl naživu, musel působit na své okolí. Urostlý, pohledný, společenský. Ještě teď bylo možné představit si uličnický, jiskřivý pohled v těch jeho černých očích. Nazdar, kámo. Hele, máš minutku, jo? Ty mě neznáš? Se potkáváme každý den, když se střídají šichty. No, Joe Allen,

jasně. Hele, já vím, že je dost pozdě a že pospícháš domů, aby stará neměla řeči. No ale koukej, slyšel jsi o těch zmizeních, ne? Mně to taky pořád vrtá hlavou. No a jak jsem teď šel tady, skrz tu ulici, tak bych fakt přísahal, že jsem někoho viděl, jak se motá vzadu u toho dřevěného baráku. Tam, jak jsou ty stromy, vidíš je? Svítí na ně měsíc. No, tam. Radši bych se tam kouknul. Půjdeš se mnou? Něco ti ukážu. Jsem si pořídil tuhle hračku, hele. Pro jistotu. Pěkná, co? Doufám, že to zůstane mezi náma. Nerad bych kvůli ní měl trable, jasný. Ale teď aby ses jinak bál jít sám po ulici, když je tady ten vrah a poldové jsou zalezlí bůhví kde. No, tady někde jsem ho viděl. Ne, až támhle. U těch borovic. Tam někde to bylo. Dávej pozor, ať neupadneš. Je tu děsná tma. Pojď.

Wintersovi po tváři stékaly krůpěje potu. Otočil se na podpatku, vyšel ven z komory a důkladně za sebou zavřel dveře. V kanceláři bylo teplo. Brzy měl propocenou košili. Žaludek mu svírala tupá, v několika vlnách oscilující bolest, které už téměř nevěnoval pozornost. Nemyslel na ni. Pomalu kráčel k mrtvému tělu RONALDA POLLOCKA. Na stole s nástroji si vzal skalpel.

Pracoval rychle, jako v horečce. Jeho prsty se chvatnými, ale zároveň přesnými, cílevědomými pohyby prodíraly přes vrstvy kůže, masa a kostí. Když se pod jejich nápořem konečně otevřela dutina hrudního koše, WINTERS uviděl dvě scvrklé, zdeformované hroudy šedé tkáně, jakoby vysáté upířími zuby.

Dál v pitvě nepokračoval. Už věděl, na co by narazil uvnitř srdce a žil v horní části mezihrudí. Odešel od rozpitvaného těla k psacímu stolu a unaveně dosedl na židli - i s velkým nožem, kterým si pomáhal, když roztahoval žebra, a pak úplně zapomněl, že ho drží v ruce. Díval se na okno, jako kdyby chtěl číst svoje vlastní myšlenky z temných očí přízračného doktora WINTERSE, jehož tvář ho tam odtud bez ustání sledovala.

JOE ALLEN. Co to mohlo být za člověka? Lidojed. I to samo o sobě už bylo odporné, strašné. Ale tohle. *Ve vlastním hrobe.* Vysávat z lidí krev i těsně před smrtí. Co to v něm bylo za sílu, která ho k tomu popouzela? A jak to vůbec dokázal? Jak dokázal vydržet bez kyslíku tak dlouho, aby... Taková hltavost! Kdo by, na prahu vlastní smrti, byl něčeho takového schopen? Jestli to skutečně byl on, tak by měly zbytky té poslední zvrácené hostiny být pořád ještě v jeho žaludku.

DOKTOR WINTERS se podíval na fotografii, na ALLENovu hlavu, která se schovávala pod tělem WALTERA LOU JACKSONA jako hlava nenasytného podsvínčete pod tělem prasnice. Pak zavadil pohledem o nůž ve své dlani a pevně sevřel rukojeť. Cítil, jak se ho zmocňuje strašlivá touha rozřezat, roztrhat, zničit do posledního kousku všechno, co zbylo z té hltavé, krvežíznivé bestie. Hlavou mu blesklo, že má jenom dvě možnosti. Že buď musí udělat tohle, a nebo okamžitě utéct pryč. Seděl bez hnutí u psacího stolu a přemýšlel.

"Podíváme se na něj," řekl přízračné tváři v okně. Pak zbystřil pozornost. Uvnitř mrazicí komory něco zašramotilo.

Ne. To byl generátor. Nejspíš se na chvilku zadrhnul. Tam uvnitř nemá co šramotit, přesvědčoval doktor sám sebe. Vzápětí zaslechl další zvuk. Jako kdyby se něco otřelo o vnitřní stěnu komory. Doktor - i jeho zrcadlový protějšek - udiveně zakroutil hlavou. A pak uslyšel cvaknutí. A hned po něm rachot otevírajících se kovových dveří. Za přízračným, hrůzou strnulým obličejem na skle temného okna se objevila špinavá opuchlá postava, která k němu zezadu úpěnlivě natahovala ruce. Joe Allen. Doktor se prudce otočil. Postava ve dveřích mrazicí komory ze sebe vyrazila tiché, sípavé zachrčení.

Joe Allen se úporně snažil pohnout čelistmi. Napínal svaly v oteklém, promodralém obličejí a na fialových rukou, jako kdyby ze sebe místo zvuku chtěl přes obrovský jazyk dostat červa, zmítajícího se někde uvnitř v jeho útrobách.

Doktor bezděčným, jako v hypnóze provedeným pohybem sáhl po telefonu. Zvedl sluchátko. Telefon byl hluchý. I kdyby ale fungoval, Winters by stejně nebyl schopen vypravit ze sebe jediné slovo. Monstrum, které před ním stálo tváří v tvář, každým svým pohybem drtilo a převracelo naruby veškerou logiku světa, význam všech slov a myšlenek. Wintersovi se v jediném okamžiku celý svět zhroutil do děsivé tiché temnoty, kde pro něj všechno bylo cizí, nepředstavitelné, nemyslitelné. Mrtvola pomalu, křečovitě zvedla ruku, jako kdyby mu chtěla naznačit, aby nevstával ze židle. Potom udělala krok směrem ke stolu s nástroji. Nohy měla ztuhlé, jako z olova, kolébala se, potácela, kroutila rameny v úporném boji proti zemské přitažlivosti. Když se dovlekla ke stolu, opřela se oběma rukama o stolní desku. Doktor Winters si teprve teď uvědomil, že už nesedí na židli, ale stojí, přikrčený, odhodlaný ke všemu. Jako zvíře zahnané do kouta. Veškerou svoji sílu a energii soustřeďoval do jediného místa. Do dlaně, která svírala nůž. Mrtvé tělo Joea Allena něco hledalo na velkém stole. Šmátralo rukou mezi nástroji. Oteklé prsty pomalým, toporným pohybem nakonec uchopily skalpel. Zvedly ho, těžkopádně, nejistě, a zamířily s ním před Allenův obličej. Pak ho zasunuly mezi černomodré, hnílobou se pozvolna rozkládající rty, tak jako dítě zasunuje do úst lízátko. Skalpel se zařízl do napuchlého jazyka. Vzápětí na podlahu kanceláře vytekla kaluž rosolovité páchnoucí tekutiny. Napjaté svaly v mrtvém obličejí se začaly uvolňovat. A pak, chvíli poté, se Allenovi z hrdla s námahou prodrál temný chraplavý sykot:

"Prosím. Pomož. Jsem v pasti. Tady." Mrtvá ruka se dotkla mrtvé hrudi. "Umírám hladem."

"Co... co jsi zač?"

"Poutník. Ne odtud. Ne ze Země."

"Ty... ty se živíš lidským masem. A piješ lidskou krev."

"Ne. Ne. Ukřívám se. Nic víc. Musím. Pohled na mě by se ti hnusil. Mám strach. Ze smrti."

"Ty sám jsi smrt." Doktor mluvil tiše, klidně, jako člověk, který nevěří tomu, že to, co vidí, není sen. Monstrum zakroutilo hlavou. Zíralo na Winterse nehybnýma vypoulenýma

očima.

"Nezabil jsem. Nikoho. Jen se ukrývám. Strach. Už pět dnů. Chci ven. Všechno hnije. Pomoz. Prosím."

"Ne. Ty se neukrýváš. Nemáš strach. Lovíš nás. Jsme tvoje potrava. Pil jsi krev těch dvou mužů, i tam, ve vlastním hrobě. Ne, *m jejich* hrobě. Pro tebe to hrob nebyl. Jenom zastávka. Malá svačina během lovu."

"Ne! Ne! Ti muži už byli mrtví. Neublížil jsem jim. Až pak. Pět dnů. Umíral jsem hlady. Hrůza. Musel jsem. Byla to nutnost. Nutnost."

Poslední slovo se rozplynulo do děsivého nelidského zasyčení, které ve Wintersovi vyvolávalo představu klubka hadů, vystřelujících do všech stran svoje rozeklané jazyky. Dlaně mrtvého těla se těžkopádně sepjaly, jako kdyby neznámá bytost v Allenových útrobách chtěla přísahat, že mluví pravdu.

"Ne," řekl doktor Winters. "Lžeš. Ty jsi je zabil. Všechny jsi je zabil. Včetně jeho. Svého... nástroje. Co jsi zač? Smrt?" Uvědomil si, že se mu při těch otázkách roztrásl hlas, a pokusil se zakryt strach tím, že hned sám sobě odpověděl: "Ne. Jistě, že ne. Smrt. No ovšem. Použil jsi jejich smrt jako únikovou cestu. Zdá se, že asi nepotřebuješ kyslík."

"Pro moje potřeby stačil kyslík z plynů, které se uvolňují při hnilobném procesu. Pro náš metabolismus není kyslík tak důležitý jako pro vás."

Hlas vycházející z mrtvých úst začínal být čím dál zřetelnější, jako by se někdo uvnitř těla rychle učil zacházet s tím, co zbylo z rozkládajících se hlasivek, rtů a jazyka. Totéž, stejné experimentování a prověřování možností, bylo možné vyčíst z pohybů mrtvých rukou, nohou a hlavy. Prsty se ohýbaly a narovnávaly, zkoušely pevnost šlach, zkoušely svoji schopnost něco sevřít, do něčeho zatlačit. Stejným způsobem si tělo mrtvého Joea Allena kontrolovalo pohyblivost a zároveň pevnost všech svých kloubů.

"A ta koule - ta byla pro tebe důležitá?"

"Byla to moje loď. Musel jsem ji zničit, když mi hrozilo prozrazení. To je naše povinnost." (Doktora zamrazilo v zádech, jako kdyby se mu za krkem plazil slimák. Winters užasle pozoroval stále méně a méně křečovitě pohyby úst a jazyka, ze kterého teď, po řezu skalpelem, ztelně opadnul otok.) "Už jsem neměl šanci dostat se dovnitř, do ní. Musel bych nejdřív opustit tohle tělo. A to chvíli trvá. A já neměl dost času ani na to, abych vysunul jeho krkem panožku a chemickým kódem otevřel bezpečnostní štít loď kvůli destrukci. Nevím, jak by to dopadlo, kdybych se nedostal do šachty. A pak, tam dole, po výbuchu, pak už mi nezbylo než se dál držet hostitele. Třeba i mrtvého. To byla má jediná šance. Hostitel."

Pravá ruka, se skalpelem v dlani, zkoušela pohyblivost svého zápěstí. Ostří skalpelu vyřezávalo do vzduchu neviditelné obrazce. A zasyčení, které se prolnulo se slovem 'hostitel', ve Wintersových uších působilo stejně. Jako říznutí skalpelem.

Jako výstraha. Jako varování, že ten, kdo hýbe mrtvými ústy, už zřejmě nepokládá za nutné si dál vymýšlet, vymlouvat se a lhát. Tvář bez výrazu v očích neprozrazovala nic o vnitřních pocitech a záměrech, ale Winters věděl, že taková zlomyslná pravdomluvnost obvykle předchází útoku.

Nebál se ho. Už se ho nebál. Sám byl překvapený tím, jak rychle se v té neskutečné, šílené, bizarní situaci dokázal zbavit strachu. Měl pocit, jako kdyby se najednou do několika vteřin soustředilo všechno to, co cítil vůči smrti, veškerá bezmocnost, frustrace a vztek, který se v něm střádal při jeho práci, tváří v tvář mrtvým, už desítky let. A tenhle vztek se teď přenesl z provinčních pozemských rozměrů do velkého světa, expandoval do kosmu, ze kterého přiletěl na Zemi tenhle poutník, do prostoru, který stejně jako Země není ničím jiným než jen smetištěm, pohřebištěm, kde stopu silných lemují trosky slabých - ať už jde o hvězdy, planety nebo tvory, generace tvorů, co na nich žijí, zakořeňují se, spojují, rozmnožují a dříve či později se proměňují v trosky, tak jako všichni před nimi a po nich.

Věděl, že teď stojí tváří v tvář své vlastní smrti. Že nastal okamžik, kdy možná také přispěje do velké univerzální pokladnice smrti svým nepatrným dílem. Věděl to, ale zároveň doufal, věřil, že se platbě vyhne. Prozatím. Věřil, pevně věřil, že má k tomu všechny předpoklady. Větší, nebezpečnější nůž a větší, nebezpečnější znalosti o lidském těle. Kdo jiný než patolog by měl vědět líp, kam a jak bodnout, aby to přineslo maximální efekt? Chtěl bojovat. Čím dál tím víc měl chuť bojovat o svůj život. *Ještě uvidíme, kdo s koho*, říkal si v duchu a upřeným, chladným pohledem vybíral na mrtvém těle slabá místa. Zeptal se:

"Proč se nesmíte prozradit? Proč musíte zničit loď i za cenu života hostitele?"

"Nikdo se o nás nesmí dozvědět."

"No ovšem. Proč by dobytče mělo vědět, kdo si na něm pochutná."

"To je pravda. Ale ty nejsi dobytče. Ty budeš vědět, kdo si na tobě pochutná. Záleží mi na tom, abys to věděl. Opravdu záleží."

Doktor zakroutil hlavou. "Ne, poutníku, myslím, že si na mě nepochutná nikdo. Ty jsi ten, koho tu čeká smrt, ne já. Tohle tělo, to bude tvoje rakev. Sám sis ji vybral. A v ní tě pohřbí i podruhé. Teď už definitivně."

Mrtvola přistoupila o krok blíž k Wintersovi a rozevřela rty. Hnilobou rozměklé maso na krku se začalo napínat jako při prvních pokusech o mluvení, ale žádný zvuk se neozval. Místo slov, prudce, nečekaně, jako bič, vyšlehnul z Allenova hrdla tenký bílý paprsek. Winters zahlédl jen první záblesk, nic víc. Jeho vědomí okamžitě explodovalo rychlostí světla do bílé *prázdnoty*.

Když se probрал, zjistil, že se neprobral celý. Jeho stále ještě ochromené, probouzející se vědomí pomalu, postupně objevovalo bizarní fakt, že má pod kontrolou jen část, zlomek těla. Na podněty z mozku reagovala hlava, krk, levé rameno,

levá paže a ruka. To bylo všechno. Zbytek těla byl netečný.

Otevřel oči. Ležel na zádech, na vozíku, na kterém předtím převážel mrtvé. Byl nahý. Hlavu měl něčím připoutanou k vozíku. Na lokti levé ruky cítil řemen. Stejný řemen kromě lokte zřejmě obepínal i hrudník, ale kůže na hrudníku byla něčím znecitlivělá, tak jako většina Wintersova těla, nehybného, jakoby zamrzlého v ledovém kvádru, který mu nedovolí udělat sebemenší pohyb.

Byl v kanceláři, sám, ale otevřenými dveřmi mrazicí komory slyšel tiché skřípavé zvuky: šustění a vrzání silné plastové fólie, tření, smýkání, mlaskání a srkání.

Do očí mu vyhrkly slzy. Zatnul pěst levé ruky, jedinou, která mu zbývala, a přiškrceným plačtivým hlasem zašeptal:

"Pojď sem. Můžeš si vzít i tenhle ubohý kousek života, co jsi ve mně nechal. Vezmi si ho. Nestojím o něj." Z mrazicí komory se vzápětí ozvaly kroky. Pomalé, těžkopádné kroky pevných bot se silnými podrážkami. K Wintersovi se blížilo mrtvé tělo Joea Allena.

Zdálo se být méně vyčerpané, jako by někde nabralo novou energii, ale jeho chůze byla pořád stejně kolébavá a toporná. Zarputilé pohyby ochablých, uměle oživených, zahnívajících svalů ostře kontrastovaly s nehybnou, opuchlou, promodralou tváří a netečnými vypoulenými očima. S očima loutky. Staré, poničené, dosluhující loutky. Tvář bez výrazu v očích se sklonila nad Wintersem a chvíli ho tiše pozorovala. Pak se mrtvý Joe Allen oteklýma, zapáchajícíma rukama dotkl Wintersova stehna - zlehka, starostlivě - jako pacient v nemocnici, který přišel do sousedního pokoje navštívit jiného pacienta.

Winters ten dotek necítil. Tím odpornější mu to všechno připadalo. Teprve teď si naplno uvědomil, že jeho tělo je beze zbytku v moci té děsivé noční mury, ve stavu, jenž se - až na spoutanou paži a hlavu - blíží posmrtnému ztuhnutí. S hrůzou, pořád silněji a silněji, si uvědomoval, že to, co pořád, alespoň v koutku duše, pokládal za strašlivý sen, je skutečnost. Bezvýchodná, ještě strašlivější skutečnost. Mrtvola řekla:

"Ta krev těch mrtvých nemá žádnou výživnou hodnotu. Pil jsem sotva hodinu před tím, než jste přišli dovnitř, ty a šerif. To už jsem doopravdy měl hlad. Musel jsem si vzít kapku z toho těla vedle. Z toho vlevo. Už jsem skoro ani neměl sílu vysunout kanálek. A za chvíli jsem musel pít znova. To už jsi tady pracoval. Bylo to riziko. Jsi bystrý, inteligentní. Příliš inteligentní. Čekal jsem doktora Parsonse. Stojí mě to spoustu energie, hýbat tímhle." Jedna ruka se zvedla z Wintersova stehna a těžkopádně, nešetrně bouchla do zaprášené pracovní kombinézy. "A ještě víc energie mě bude stát změna hostitele. Musím navázat funkční spojení s tvými nervovými vlákny. To je spousta práce. Až s tím budu hotov, budu zase na pokraji vyhladovění."

Mrtvola pomalu kráčela směrem k velkému stolu s nástroji. Wintersovi se před očima odvíjel sled hrozivých, nesnesitelně

hroživých obrazů: Šerif přijíždějící hned po svítání- sám - jednak proto, aby nechal svoje zástupce odpočinout, a jednak proto, aby mohl případně vést s patologem diskrétní jednání mezi čtyřma očima, v zájmu rodin zabitých horníků. Vidí starého přítele bezmocně ležet na zádech, přistupuje k němu a sklání se nad jeho obličejem - a pak, o něco později, policejní auto s balíkem čerstvých, ještě vlhkých kostí odbočuje z hlavní silnice a padá někam hluboko do strže.

Mrtvola uchopila oteklýma rukama prázdnou krabici na důkazní materiály a uložila do ní skalpel. Pak zvedla z podlahy nůž, který tam upustil Winters, když ztratil vědomí, a dala ho do krabice ke skalpelu. Aniž by se ohlédla, řekla Wintersovi: "Šerif sem ráno přijede. Slyšel jsem vás mluvit. Jste přátelé, že? Když budu mít štěstí, možná přijede sám."

To, že oba dva mysleli na stejnou věc, to byla určitě shoda okolností. Musela to být shoda okolností. Ovšem, na druhé straně, záměr, se kterým ta slova z Allenových úst vycházela, ten byl zřejmý - otřást jím, co nejvíc ho vyděsit. I tón a rytmus toho průběžně doladovaného hlasu měl zjevně vyvolávat ve Wintersovi pořád silnější pocit úzkosti, hledat v jeho vědomí citlivá místa. Winters sledoval, jak mrtvé tělo, sice topornými, ale přesnými pohyby sbírá ze stolu a ukládá do krabice další nástroje: velké nůžky na žebra, malé nůžky, svorky. V myšlenkách, ochromených strachem, se teď upínal k jedné, jediné otázce. Jak tohle všechno skončí? Viděl, že mrtvý Joe Allen přináší krabici s nástroji k pracovnímu stolu. Ten stál hned vedle vozíku. Když mrtvola došla až k němu, zadívala se na chvíli svýma nehybnýma očima Wintersovi do tváře. Potom řekla:

"Hrál jsem vysokou hru. A v sázce byl můj život. Ale vyhrál jsem. Když nám hrozí prozrazení, musíme se odpojit, co možná nejvíc omezit svou přítomnost v hostitelově těle. Čili, jinými slovy, spáchat sebevraždu. Ale já ani v téhle situaci nechtěl umřít. Neohlížel jsem se na svoje povinnosti a snažil jsem se především zachránit. Riskoval jsem, že budu hladovět, riskoval jsem, že mě odhalí při exhumaci, nebo při pitvě. To všechno jsem riskoval. Běžel jsem do štolý sehnat zásoby. Dostal jsem Pollocka a Jacksona, pár zlomků vteřiny před výbuchem. To nemuselo stačit, samozřejmě. Nemuseli se k nám dostat včas. Ale vyšlo to. Báal jsem se pitvy. Zdejší doktor je alkoholik, úplně neschopný. Při troše smůly bylo docela dobře možné, že by mě při pitvě zabil a vůbec by o tom nevěděl. To riziko bylo strašné, ale podstoupil jsem ho. A vidíte, co jsem získal. Vás. Vy jste jedinečný, báječný hostitel. S vámi si můžu opatřovat potravu i tehdy, když bude příliš nebezpečné chodit na lov. Protože vám dodávají takřka denně čerstvé maso. A většinou i s krví, že?"

Mrtvý Joe Allen postrkoval vozík sem a tam, tak dlouho, dokud Winters neležel rovnoběžně s podélnou osou pracovního stolu, a to ani příliš *blízko*, ani příliš daleko od jeho okraje. Vozík nakonec zůstal stát ve vzdálenosti, která přesně odpovídala dosahu Allenovy paže. Nestál přímo vedle pitevního stolu, byl

posunutý tak, že by hlava mrtvého těla, kdyby na stole nějaké leželo, byla přibližně na úrovni Wintersova břicha. Oteklé ruce pečlivě rozložily na pravém kraji stolu - na té straně, která byla blíž k Wintersovu levému rameni, všechny připravené nástroje, kromě nůžek. Ty, spolu s krabicí, mrtvola odnesla někam do míst, kde Winters tušil svoje nohy, a začala na sobě ve stoje stříhat pracovní kombinézu. Zatímco nůžky odstraňovaly z mrtvého těla, kus po kuse, špinavé zaprášené oblečení, ústa Joea Allena mluvila dál.

"Teď už to nepůjde tak snadno, jako když jsem byl malý. Musím dát pozor, abych nepoškodil prsní svaly, to by mě pak ty jeho ruce nemusely unést. Už nejsem žádná larva. Už mám přes patnáct set gramů."

Doktor Winters - snad proto, aby uvolnil nesnesitelnou úzkost, nebo snad proto, aby se ujistil, že ještě pořád ovládá aspoň tu malou část svého já, která mu zatím zůstala - řekl ochraptělým, přeskakujícím hlasem:

"Proč můžu hýbat rukou?"

"Až budu vyladovat napojení na tvůj nervový systém, tak budu muset mít k dispozici nějaký senzoricko - motorický standard. Pro tyhle potřeby je nejvhodnější prověřovat napojení podle interakce oka s rukou. To je ohromně důležité. Kdyby spolu naše mozky a nervy neladily, kontrola tvých pohybů by nebyla přesná. Ale neboj se, hned, jak s tím budu hotov, budeš hýbat i druhou rukou. I nohama. Tohle znehybnění už nebude potřeba. Odvážu nás a budeme zase volní."

Šatů zbavené mrtvé tělo, opuchlé, promodralé, teď stálo vedle vozíku, nad Wintersem, a připomínalo mu slizkou, odpornou mořskou nestvůru, která místo zadní ploutve má nateklý, zčernalými žilami protkaný penis. Volní. Když Allenova ústa říkala tohle slovo, hlas v nich se zpomalil, jako kdyby ho chtěl vychutnávat. Pohár úzkosti ve Wintersovi v tom okamžiku přetekl. Směsice vzteku a strachu explodovala do zběsilého, bezmocného zmítání a vzpínání nahého těla, připoutaného řemeny k vozíku pro mrtvé. Winters škubal hlavou ze strany na stranu. Hrdlo se mu svíralo v marné snaze zadržet zoufalý, zvířecí výkřik.

Mrtvola to sledovala s neskrývaným zájmem, dokonce kývla, jako kdyby mu ten výkřik chtěla odsouhlasit. Pak se posadila na pracovní stůl a pomalu si lehla na záda, opatrně, jako rekonvalescent, který se po terapii vrací zpátky na lůžko. Pohledy mrtvých a živých očí se znovu setkaly. Doktora zachvátila panika. Už se nedokázal ovládnout.

"Máš to promyšlené, co?" zakřičel. "Ty jedna masožravá zdechlino! Co si o sobě myslíš? Já vím, já nejsem ten, kdo si tu může vyskakovat. Už nejsem nic. Ruka a hlava. Už ani nevím, co mluvím." Na chvíli se odmlčel. Všiml si, že svým hysterickým výbuchem očividně upoutal pozornost neznámého tvora, ukrytého v Allenových útrobách. A všiml si i toho, že tím křikem v sobě uvolnil napětí a tlak, který se do té doby neustále stupňoval. O něco klidnějším hlasem pak řekl: "Jedno mi ale vysvětli. Ty

chceš použít tuhle prašivou loutku, aby ses přestěhoval z ní do mě. Ale jak to uděláš? Kdo ho bude řídit, až ty vypadneš od volantu? Pak přece bude konečně mrtvý, ne? Praští sebou a upustí tě. To bude bolet. Možná tě to i zabije. To mezi námi chceš postavit lávku? Loutka otevře dveře, ty z ní vylezeš nebo prosákneš nebo se vyvrtáš nebo co vlastně - a vyrazíš sem ke mně. Přesně podle plánu. Je to tak? Mimochodem, nestydíš se trochu, ty, lovec, takhle využívat lovnou zvěř? Aspoň nůžky by sis měl na cestu brát vlastní, ne? Co když jednou ulovíš hostitele, co nebude mít u sebe ani perořízek? Taková možnost tu je vždycky."

Věděl, že tyhle ironické poznámky na jeho situaci nic nezmění, že ji dokonce mohou zhoršit, ale přesto se v té chvíli cítil lépe. Zdálo se mu, že predátor v Allenově těle se tím vším na pár okamžiků nechal vyvést z rovnováhy - jako člověk, kterého někdo vyruší během příprav na slavnostní večeři.

Pravá ruka uměle oživeného monstra zvedla ze stolu připravený skalpel. Levá ruka pak Allenovi podložila krk ruličkou gázy. Hlava se mírně zaklonila a hrdlo vystouplo víc nahoru. Mrtvá ústa v opuchlé tváři, upřené směrem ke stropu, řekla věcně:

"Dokud nezískáme hostitele, zůstáváme ve stádiu larvy. Naše larva má lokomotorickou soustavu i smyslová ústrojí dostatečná k tomu, aby se mohla pohybovat mimo loď bez pomoci senzorických zesilovačů, umístěných na palubě. Například já jsem dlouho čekal svinutý v nohách postele Eda Sykese, dokud neusnul dostatečně tvrdě. Pak jsem se jeho ústy dostal dovnitř." Allenova ruka držela skalpel před nehybnýma očima a převracela ho tak, aby se od něj v různých úhlech odráželo světlo zářivek. "Po vniknutí do hostitele projdeme ještě třemi mezistádií, než dosáhneme dospělosti," mluvila mrtvola dál stejně věcným hlasem. Prohlížela si skalpel, jako kdyby se dívala do zrcadla. "Ve stádiu larvy máme jen základní soustavu neurálních konektorů. Ta se pak během metamorfózy vyvíjí v závislosti na endosomatické ekologii hostitele. Trvalo mi tři dny, než jsem dospěl." Ruka se ohnula v zápěstí. Ostří skalpelu zamířilo dolů. "To není zase tak dlouhá doba, ve srovnání s tím, co jsem během těch tří dnů získal." Skalpel se pomalu blížil k Allenovu tělu. "Zásadně si vybíráme hostitele z toho živočišného druhu, který je ve svém přírodním prostředí dominantní, který vykazuje relativně vysokou míru inteligence a který v neposlední řadě má dostatečné prostředky, aby eliminoval nepříznivé klimatické vlivy. Končetiny, smyslové orgány." Ostří skalpelu se zařízlo do kůže pod bradou a sunulo se směrem k hrudníku, zatímco ústa nerušeně pokračovala ve vyprávění. "Stručně řečeno, celou tělesnou schránku plus předměty, které hostitel vlastní." Skalpel rozřízl pokožku nad hrudní kostí. Mířil k bránici a břichu. V rozměklé páchnoucí tkáni za sebou nechával hlubokou brázdou. "To všechno po něm zdědíme, včetně jeho mozku. Navíc, po určitém čase a po získání dostatečného množství hostitelů většinou převezmeme vládu nad celou jejich planetou. Tím si obvykle zaručíme

úspěšný přenos našich genetických informací na mnoho, velmi mnoho let dopředu."

Winters sebou znovu začal divoce zmítat v řemenech, ale mrtvola se jeho výbuchem zlosti a strachu tentokrát nenechala rušit. Dalšími čtyřmi řezy, vedenými kolmo k dlouhému vertikálnímu řezu, vytvořila na přední straně trupu dvě dokonale pravouhlé obdélníkové chlopně. Pak levou rukou uchopila okraj levé chlopně a opatrně ji odtahovala od těla, zatímco pravá ruka chlopeň skalpelem odřezávala od tkáně pod ní. Mrtvý Joe Allen, s očima upřenýma ke stropu, teď připomínal muže, který si zamyšleně prohledává náprsní kapsu. Jeho ústa mluvila trochu rychleji a hlasitěji než před několika vteřinami:

"Obecně v galaxii převažuje chordální, neurocerebrální typ dominantních organismů. A naší doménou je právě nervový systém. Z toho vyplývá, že nikdo z nás nemá zapotřebí stavět nějakou lávku, když potřebuje změnit hostitele. Myslíš si, že švábi jsou něco víc než my, když dokážou lézt po stěnách a dokonce i po anténách? Nejsou. Věř mi, že nejsou. Celá ta pitoreskní výbava! Všechny ty ploutve a křídla a nohy a ruce. To jejich zakončení, ty různé drápy a pařáty a sosáky a klepeta a prsty. K čemu to je? K boji o přežití, k ničemu jinému. A všechny ty výrůstky a vousy a čenichy a hřebínky a chocholy a ostny - ty zase slouží jenom k tomu, aby určité zvíře mohlo zachytit určité zvuky a barvy a tvary, které jsou pro něj důležité z hlediska jeho přežití. Přežití. O nic jiného tu nejde."

Napuchlé černomodré ruce pracovaly s ohromujícím klidem a jistotou. Dokázaly odtáhnout obě chlopně od těla, aniž by řízly skalpelem do jediného provazce prsních svalů. Doktor Winters, po mnoha marných pokusech vytrhnout levou paži a hlavu z pout, už jenom rezignovaně ležel a s užaslým, fascinovaným pohledem v očích sledoval každý Allenův pohyb.

"My máme neurální konektory a vysílače impulzů. Těmi se napojíme na nervový systém hostitele, většinou ve spojovacích uzlech. Máme mozek, schopný rychle analyzovat impulzy, přicházející z hostitelova těla a z jeho smyslových orgánů, a reagovat na ně vysláním vlastních zpětných impulzů, kterými se řídí pohybové ústrojí hostitele, bez ohledu na to, jaké impulzy se do něj eventuálně pokouší vyslat jeho mozek. Kromě toho máme velmi efektivní metabolický systém a reprodukční aparát. Nic víc nepotřebujeme."

Pravá ruka odložila skalpel a uchopila velké nůžky na žebra. Chladné, věčné zabarvení hlasu postupně přecházelo do zlověstnější, hrozivější polohy. Připomínalo teď syčení kobry, která se chystá zaútočit na svou oběť. Winters měl pocit, že ten hlas slídí kolem jeho vědomí a hledá v něm poslední zbytky odvahy, aby je mohl definitivně zničit.

"Jinými slovy, jsme dostatečně vybavení k tomu, abychom v současné době ovládali a obývali nervové systémy hostitelů zhruba ze tří set dominantních živočišných druhů, a to v

nejrůznějších končinách galaxie. Všechny ty organismy a jejich nervová vlákna jsou pro nás tím, čím je pro vinnou révu dřevěná mřížka na zdi domu. Nahlížíme na svět tolika naprosto odlišnýma očima, že už by bylo zbytečné mít ještě svoje vlastní. Proč? Ostatně, žádný živočišný druh nevnímá okolní svět v celé šíři. Proto je mnohem lepší smysly střídat, tak jak to děláme my při svém putování, než se pořád zatvrzele držet jedné sady smyslových orgánů. Proto je mnohem lepší navléknout si na sebe pokaždé jinou živou bytost, její sílu, její končetiny, její orgány, její paměť - a vnutit jí naši vůli, přimět ji, aby byla dokonale sladěná s naší vůlí, tak jako je rukavice sladěná s vůlí ruky, která se do ní oblékla."

Nůžky na žebra přehryzávaly chrupavku za chrupavkou. Krví potřísněné ocelové čelisti se vyhnuly jen místům, kde se s hrudní kostí spojovaly kosti klíční, prsní svaly a svalové pouzdro ramenního svalu.

"Žádné vědomí chordálního typu se nám ještě nedokázalo ubránit. A žádný dendritický systém, se kterým jsme se dosud setkali, ještě nebyl tak složitý, abychom nedokázali přechystat jeho strukturu, zmapovat veškerá funkční spojení nervových vláken a napojit se na ně tak, abychom je mohli užívat podle našich potřeb. Jsme oblečení v kostýmech vládců planet, despotů i ctihodných morálních autorit, protože ty kostýmy jsou všechny ušité z jednoho sukna - z vláken, ve kterých putují elektrické impulzy, tak snadno modifikovatelné, zaměnitelné za impulzy vysílané naším mozkem: A ty impulzy ovládají celé jejich tělo, pohyb, řeč, to všechno je nám stoprocentně a bezvýhradně k dispozici."

Sebejistý, hrozivě chladný hlas doprovázel a dokresloval to, co se dělo na pitevním stole. Winterse nepřestával fascinovat klid a zručnost pohybů mrtvého těla, které pitvalo samo sebe. Sledoval ten úžasný neuromuskulární koncert se stejným okouzlením, s jakým vždy sledoval koncerty špičkových hudebníků, hrajících na klávesové nástroje. Dokonce v jedné chvíli pomyslel i na to, jak tahle situace vypadá z pohledu neznámého tvora, ukrytého v Allenově těle. Z pohledu Gullivera v zemi obrů. Gullivera, jenž přiměl mrtvého obra, aby se kvůli němu utkal s živým obrem, a dovedl ho k vítězství. Představoval si trpaslíka v kabině velkého jeřábu, jak horečnatě zápasí s pedály a pákami, aby uvedl stroj do chodu. Svým způsobem ho obdivoval. Žasnul nad ním. Byl to skvělý důkaz nekonečné proměnlivosti a rozmanitosti různých projevů a forem života. Ruce mrtvého Joea Allena se vsunuly do zpola otevřené břišní dutiny, hluboko pod ventrální sval, který po odříznutí pokožky skalpelem zůstal nepoškozený. Zvenčí, podle polohy rukou, to vypadalo, že prsty musí dosahovat až někam ke stehnům. Hlas se odmlčel. Zdálo se, že prsty dole v podbřišku něco usilovně hledají. Pak se schoulená ramena začala znovu narovnávat. Ruce se sunuly ven. Když se nad ventrálním svalem objevila zápěstí, mrtvé nohy se roztřáslы několika vlnami krátkých, po sobě

jdoucích křečích. V té chvíli se hlas opět ozval.

"Říkal jsi, že jste moje lovná zvěř, doktore. Že jím vaše maso a piju vaši krev. Kdybyste byli jen to, jen lovná zvěř, stačilo by nám ovládnout vaše pohybová ústrojí a jejich prostřednictvím lovit. Co jiného by k lovu bylo potřeba? Ale ovládnout svaly, to je málo. S tím jsme začínali. Už dávno. Dávno předtím, než jsme dosáhli dnešní úrovně. Teď už potřebujeme víc. Pouhá krev sama o sobě už pro nás nemá skutečnou výživnou hodnotu. Důležitější než krev je pro nás teď způsob, jak ji získáváme, jak si podrobíme vaše tělo, zlomíme vaši vůli a přinutíme vás získávat živiny právě tímhle způsobem. Ne, samotná krev nás už nenasytí, neuspokojí. Už dávno ne. Kdyby tomu tak bylo, stačily by mi živiny z Pollocka a Jacksona přinejmenším na dva týdny. Ale já musel víc než polovinu energie zase vracet zpátky do jejich mozků, starat se, aby zůstaly živé, dostatečně okysličované a vyživované."

Ruce vytáhly protrženou bránicí ven z Allenova těla dva dlouhé prameny stříbřitých vláken. Ty se okamžitě začaly svíjet do milionu spirál a prstenců. Svaly na nohou se nepřestávaly chvět a otřásat v křečích, dokud se třpytivá vlákna nesvinula do dvou kulovitých útvarů, připomínajících klubka červů. Pak nohy znehybněly. Ruce opatrně uložily svinutá vlákna do otevřeného hrudního koše.

"Mozek obětí a především pak mozek hostitele pro nás totiž má zásadní význam. Náš mozek může prostřednictvím neurálních konektorů získávat informace z jeho paměti. Přesněji řečeno, z velké části jeho paměti. Kromě toho máme přístup ke všem kognitivním reakcím. Například to, co teď slyšíš, to jsou slova, která jsem si mozkovou kůrou hostitele nechal přeložit do vašeho jazyka. Úplně prostou elektrochemickou cestou. Přes osmý kraniální nerv. Tohle, doktore, to jsou věci, na kterých nám záleží. Ne krev, ale právě takové malé elektrické bouře, jaké jsem vyvolával v lebečních dutinách Pollocka a Jacksona, ty mě tam dole držely při životě. Až do včerejška. To už jsem se od nich musel odpojit. Těsně předtím, než nás objevili. Ale až do včerejška oba dva všechno vnímali. Všechno, co jsem s nimi dělal."

Hlas utichl. Mrtvé oči se zadívaly do tváře doktora Winterse. Chvilí poté se Allenovi na rtech objevil úsměv.

Winters měl pocit, jako by se do toho úsměvu koncentrovala všechna hrůza, kterou prožil od Allenova vzkříšení - od chvíle, kdy jeho mrtvému tělu vdechla život cizí duše. Duše démona. Byl to její úsměv. Krutý, chladný úšklebek, do kterého se zkřivily koutky mrtvých úst. Úšklebek tváře s nehybnýma očima, podobnýma očím hada. S očima, které ve Wintersově duši hledaly bolest. Winters, jakoby z dálky, slyšel svůj vlastní hlas, který se ptal:

"A Eddie Sykes?"

"Ale ano, ovšem. Ten je tu pořád s námi. Ještě teď. Mrzí mě, že už ho musím opustit. Nebyl to špatný hostitel. Takový samotář, filozof, dokonce znal i jazyky. Zkoušel překládat Marka

Aurelia - tím se bavil ve volném čase, když nekácel dříví, ale já..."

Hadí hlas doprovázel přízračnou pitvu ještě celé dlouhé minuty. Winters už neměl sílu vzdorovat, už nebojoval se svými pouty, jen tiše ležel a uvažoval o tom, co ho čeká. V jeho vědomí se jako v prázdné místnosti vracely ozvěnou pořád stejné myšlenky. Myšlenky, ve kterých přestával rozlišovat jednotlivá slova. Myšlenky, které se slévaly do silnějšího a silnějšího, neustále se vracejícího pocitu úzkosti. Strašné, nepopsatelné, nepředstavitelné úzkosti.

Parazit vyprávěl o tom, jak vyhledává rozhraní mezi mozkovými centry a jejich neurálními vstupy a výstupy a jak se na ně napojuje, aby mohl sdílet s hostitelem jeho vnímání a zároveň hostitele zbavil možnosti vysílat z mozku signály do jednotlivých částí těla. Osobnost hostitele tak ztratí schopnost mluvit, hýbat se nebo jinak vyjadřovat svoji vůli, ovšem neztratí schopnost vnímat, přihlížet tomu, jak parazit nakládá s jeho tělem, přihlížet tomu, jak jeho vlastní ruce spoutávají přepadenou oběť, neztratí schopnost prožívat orgasmus při znásilňování a mučení, neztratí schopnost cítit teplo vnitřností vyrvaných z těla, cítit krev, kterou hltavě chlemtá jeho vlastní jazyk během zběsilých, odporných hostin, při nichž svou oběť, kousek po kousku, den po dni pojídá zažíva, při jejím plném vědomí.

Doktor se dozvěděl i pár útržků z historie, která předcházela bizarním loveckým výpravám poutníků, rasy, která natolik pokročila ve svém vývoji, v odbourávání všeho nadbytečného, že dokázala oddělit svůj nervový systém od zbytku těla. Vědecký pokrok a s ním spojená genetická sebekultivace umožnila vytvořit po všech stránkách zdokonalené vědomí, uzpůsobené ke vstupu do těl jiných bytostí, k jejich ovládnutí a využívání. Zpočátku čistě vědecký projekt časem přerostl do takových rozměrů, že se vymkl vší kontrole a stal se masovou štvanicí, houbou za ovládnutím co největšího počtu myslících "nižších" tvorů na všech známých a dostupných planetách. Parazit mu vyprávěl o "cerebrální hudbě", o "symfonii utrpení" a "paradoxu agónie", o tom, že právě tyhle prožitky jsou hlavním cílem a smyslem jejich putování. Všemi těmi vědeckými, hlubokomyslnými slovy čím dál víc prosakovala na povrch pravda, hořká pravda o nutkové potřebě neustále se utvrzovat v pocitu vlastní nadřazenosti, moci a síly, a to i za cenu znásilňování života, možná primitivnějšího, ale současně mnohem zdravějšího, opravdovějšího a plnějšího ve srovnání se životem, který se ho zmocnil.

Ruce Joea Allena vyndaly z hrudního koše zavinitá klubka nervových vláken a spolu s nimi i zvrásněnou mozkovou uzlinu. Chvilí čekaly, až se pomalu svine poslední svazek vláken, který se zřejmě táhl podél páteře. Nakonec, když klubka s mrtvým tělem spojovalo už jen jediné tenké vlákno, mrtvola opatrně zvedla zavinité monstrum tak, aby ho Winters viděl celé, a pak se ještě jednou usmála. Doktor se podíval do mrtvých očí a řekl

- ne tomu, kdo je ovládal, ale tomu, kdo v mozku vzadu za nimi právě začínal umírat:

"Sbohem, Joe Allene. Eddie Sykesi. Mír s tebou. Ty nejsi ničím vinen."

Mrtvola se stále stejným démonickým úsměvem na rtech pokračovala v práci. Pravá ruka pomalu přenesla svinutý slizký náklad přes mezeru mezi pitevním stolem a vozíkem a zamířila někam nad Wintersův klín. Winters bezmocně sledoval, jak ruka pokládá stříbřitou, hlavě medúzy podobnou změť vláken na jeho tělo, někde v oblasti genitálií. Ruka se potom vrátila zpátky na stůl, uchopila skalpel a pak deset centimetrů dlouhým řezem ve slabině otevřela medúze bránu do Wintersova těla. Winters necítil žádnou bolest, necítil nic. Tím pro něj všechno bylo děsivější. V té chvíli se od Allenova těla odpoutalo poslední stříbřité vlákno, stáhlo se z otevřeného mezihrudí a dál se smršťovalo, až dokud nezmizelo z mezery mezi stolem a vozíkem a neproměnilo se v drobný výčnělek na jednom ze zavinutých klubek.

Joe Allen se vzápětí zhroutil a zůstal bezvládně ležet na stole. Byl mrtvý. Teď už ano. Ovšem poloha, v níž zemřel, okamžitě vzbudila Wintersovu pozornost. Pravá ruka neklesla dolů ze stolu, jak by se dalo očekávat. Přesně v momentě, kdy se od Allena odpoutalo poslední vlákno, přesně v tom okamžiku sebou jeho pravé rameno divoce škublo a vymrštilo paži směrem k Wintersovi. Ruka zůstala ztuhlá v podivné křeči nad mezerou, která oddělovala vozík od stolu. Winters věděl, že každý, sebenepatrnější dotek nebo otřes může polohu ruky změnit, poslat ji tam, kam ji lákala zemská přitažlivost. Zároveň ale viděl na křečovitě rozevřené dlani skalpel.

Allen se zřejmě, na zlomek vteřiny, těsně před smrtí, znovu zmocnil vlády nad svým tělem a udělal to, co udělal. Wintersovi se rozbušilo srdce. Uvědomil si, že skalpel je v dosahu jeho prstů, že stačí zkroutit ruku, spoutanou řemenem, ovázaným kolem lokte, a co nejvíc natáhnout předloktí do uličky mezi stolem a vozíkem. Vzpomněl si na stříbřité vlákna, která se pomalu sunula do jeho těla otvorem vyříznutým ve slabině. Hrdlo mu sevřel strach. Ruka se zastavila. Musel sám sobě připomenout, důrazně připomenout, že jeho protivník je teď jen obyčejným chuchvalcem nervových vláken s neurálními konektory, popravenými postupně se napojovat na všechny jeho smysly. Ale dokud se to nestane, dokud se nenapojí na jeho oči a uši a nezačne je používat, do té doby nebude ničím jiným než hluchou, slepou monádou, uvízlou v dokonale solipsistické, do vlastního já uzavřené pozici mezi dvěma zotročenými těly a jejich smyslovými orgány.

Napjatě sledoval, jak se prsty jeho levé ruky natahují po skalpelu. Hlavou mu bleskla vzpomínka na Boha a Adama na stropě Sixtinské kaple. Pousmál se. Pak chirurgicky přesným pohybem uchopil skalpel. Allenova ruka vzápětí klesla dolů k podlaze.

"Odpočívej v pokoji," řekl doktor Winters. "Pomstím se i za tebe."

Nedlouho poté si ale musel přiznat, že parazit se proti jeho

vzpouře a pomstě důkladně zabezpečil. Wintersův loket byl připoutaný až na samém okraji vozíku, tak, aby paže byla odtažená od těla, téměř kolmo k jeho vertikální ose. Ruka se mohla ohýbat v lokti a dosáhnout až před obličej - zřejmě proto, aby byla použitelná, až bude parazit prověřovat napojení podle interakce oka s rukou, ale nemohla dosáhnout do slabin, nejen prsty, ale ani koncem skalpelu. Wintersovi se do těla vsouvaly další a další neurální konektory. Bylo otázkou času, kdy parazit převezme kontrolu nad pohybovým ústrojím. Soudě podle toho, jak rychle se vyprošťoval z Joea Allena, ještě zbývaly tři, maximálně čtyři minuty.

Winters začal propadat zoufalství. Zkroutil ruku v zápěstí, jak nejvíc to bylo možné, a pokusil se říznout skalpelem do řemenu, kterým byl připoutaný jeho loket, ale nedokázal to, i když už skalpel držel v prstech tak, že hrozilo, že mu každým okamžikem vypadne z ruky. A ta slizká změť vláken byla pořád blíž a blíž tomu, aby z něj udělala otoka. Winters se zhrozil představou, že klubko bezbranného rosolu přemůže člověka ozbrojeného skalpelem. Vzápětí si ale uvědomil, že ta představa je zdaleka nejreálnější ze všech.

Jedna možnost samozřejmě existovala. Nedožít se toho. Uniknout a zároveň se pomstít. Svou vlastní smrtí. Wintersovi se zatajil dech. Nenávist, strach, vztek - z toho všeho se v něm, v jeho duši, rodila odvaha a odhodlání. Rychle si promyslel, co musí udělat, a pak začal.

Položil si skalpel ke krku a otevřel hrdelní žílu. Tím získal kalamář a inkoust. Pak sevřel skalpel mezi ramenem a uchem, namočil ukazovák do vytékající krve a napsal na kovový povrch vozíku vedle svého levého stehna první slovo. Potom znovu namočil ukazovák do krve a napsal druhé. Psal od stehna směrem k rameni. To, že řez na krku vůbec nebolel, bylo zvláštní a za jiných okolností by ho to možná vyděsilo, ale teď mu to naopak dodalo odvalu, aby pokračoval dál. Jednoduché, úsporné tahy krvavým prstem skládaly dohromady poněkud přízračný, nicméně čitelný nápis.

Když ho Winters dokončil, byla na vozíku vedle jeho boku tahle zpráva:

PARAZIT

DOSTAL SE DO MĚ PITVEJTE DOKUD NENAJDETE

1500 GRAMŮ NERVOVÝCH VLÁKEN

Chtěl připsat ještě poslední sbohem svému příteli, ale zároveň se bál ztratit čas, protože nevěděl, jak velká část vláken už se odvinula z klubka do jeho těla. Spěchal. Teď záleželo na každé vteřině.

Znovu vzal do ruky skalpel, stočil připoutanou hlavu co nejvíc doleva a pak skalpel rychle vrazil hluboko do pravého ucha.

Zázrak! Ani teď necítil bolest. Zřejmě na něj působilo nějaké mimozemské anestetikum. Winters si dal záležet, aby v rámci možností maximálně zdevastoval pravé vnitřní ucho. Pak stočil hlavu na druhou stranu a stejným způsobem důkladně

implantoval ticho i do levého ucha. Potom přeřezal hlasivky. A potom šlachy vzadu na krku, ty šlachy, které drží hlavu vzpřímenou. Rád by přeřezal šlachy ještě na kolenou a loktech, ale to, bohužel, nebylo možné. I tak ale byl přesvědčený, že se mimozemšťanovi - slepému, s těžce poškozenými centry rovnováhy a s nevytlačeným napojením na pohybové ústrojí - sotva podaří utéct. Pokud si ovšem vůbec nějak poradí s ožívováním těla bez krve, těla, ve kterém nebude mít možnost prověřit napojení podle interakce oka s rukou. Dřív, než si Winters oslepil oči, zadržel skalpel pár centimetrů nad obličejem a několikrát zamžoural, aby z očí dostal pryč slzy a dobře viděl, kam řeže. Nejdřív do pravého, pak do levého. Vyříznout obě sítnice. To by mělo stačit. A teď - poslední úkol. Odvrátit hlavu stranou, aby proud krve nesmyl nápis, a pak přeříznout krční tepnu.

Když s tím vším byl hotov, ulehčeně si vydechl a odložil skalpel. V těch chvílích už cítil uvnitř svého těla podivné mravenčení, podivné přílivy a odlivy energie. Připadalo mu to, jako kdyby v něm někdo něco chtěl zažehnout a ono to zhaslo a on to znovu zkoušel zažehnout a tápal ve tmě, aby zjistil, proč to zhasíná. Winters pomalu ztrácel vědomí. Ale ještě stačil v duchu - jinak to, s přeřezanými hlasivkami, už ani nešlo - parazitovi říct pár pečlivě volených slov:

"Vítám tě v novém domě, příteli. Bohužel, musím ti sdělit, že tu došlo k jistým projevům vandalizmu. Světla nesvítí, trubky tečou a ještě pár dalších věcí tu je v nepořádku. Ale zato je tady ticho. Snad až příliš. Ani sousedi toho moc nena-mluví. I když o sousedy se vlastně nemusíš zajímat. On by to pro tebe tak jako tak byl trochu problém, jít k nim na návštěvu. Ale jinak to je docela pěkný dům. Dobře mi sloužil celých padesát sedm let a mám takový pocit, že i ty v něm nakonec..."

Po tváři obrácené směrem k tělu Joea Allena stékaly šarlatové slzy, ale na rtech i těsně před smrtí zůstal úsměv.

přeložil Mirek Valina

ilustroval Jiří Grus

Copyright (c) 1984 by Michael Shea

Michael Shea

Američan, nar. 1946. Debutoval románem *A Quest for Simbilis* (Hledání Simbilise, 1974), jímž přímo navázal na jednu z povídkových sérií Jacka Vanceho. Pro mnohé zůstal navždy pouhým zručným imitátorem jiných spisovatelů, jiní pokládají Sheu za neprávem přehlíženého mistra fantasy i hororu. Vysoce hodnocený je jeho fantasy román *Nifft the Lean* (Nifft Hubený, 1982), jenž získal cenu World Fantasy Award. Román *The Color out of Time* (Barva z času, 1984) je pokračováním Lovecraftovy novely Barva z vesmíru. Jeho hororové povídky vyšly ve sbírce *Polyphemus* (Polyfémus, 1987). Česky vyšly ještě jeho povídky *Zkušební jízda vozu Grunt 12* (FSF 1/94) a *Tlustoch* (Cthulhu 2000).